

Hay tuyệt! Hết sảy! Thú quá!  
Quá được! Thích mê! Ghiền luôn!  
5 sao! Yêu cuốn sách này!

Ai mà không thích đọc được cơ chứ? Một cuốn sách hay! Mọi người nên đọc cuốn sách này! Bởi nó hay lắm lắm lắm! ...

Đó là lời nhận xét của một cậu bé năm tuổi được mẹ đọc sách mỗi tối trước giờ đi ngủ; của một cô bé chín tuổi “bận rộn đọc theo yêu cầu” cho em gái ba tuổi; của một bà mẹ “đọc ké” sách của cậu con trai chín tuổi; hay chính là lời khuyên “ngghiêm túc” của một cậu bé tám tuổi, có em trai lên bốn; là cảm xúc của mọi người sau khi đọc Nữ hoàng băng giá, Công chúa tóc mây, Ralph Đập phá... trong bộ Tiểu thuyết thiếu nhi Disney, chuyển thể từ những siêu phẩm điện ảnh chạm đến trái tim con trẻ của Disney.

Bộ sách đặc biệt dành cho “big fan” của những nàng công chúa Disney, những Quái nhí và anh hùng, bạn bè đồ chơi đại gia đình Disney. Và hơn tất cả, dành cho những bé em giàu trí tưởng tượng say mê những câu chuyện thần tiên, những bạn nhỏ đang háo hức tập đọc, và muốn rèn luyện thói quen đọc sách từ nhỏ!

16 cuốn tiểu thuyết mini kể lại chân thực và sống động toàn bộ chuyện phim với đầy đủ tình tiết thú vị, bằng ngôn ngữ dễ hiểu, trong sáng. 16 cuốn truyện chữ, từ đầu đến cuối dù không có hình ảnh minh họa nào nhưng sẽ lôi cuốn bất kỳ ai từng cầm sách trên tay. Bởi không chỉ là những thước phim được chuyển thể, đó còn là những ô cửa mở ra thế giới văn học. Bởi không chỉ là những chuyện phim dí dỏm, hài hước với những khung hình lung linh, đó còn là những câu chuyện rất đời, và để lại nhiều bài học cho trẻ: tình phụ tử cảm động của bố con cá hề, tình chị em tha thiết của hai nàng công chúa, tình bạn nhí nhỏ mà khăng khít của cặp đôi hù dọa ưu tú nhất hành tinh, tình cảm gia đình keo sơn, gắn bó của gia đình siêu nhân, chuyện tình yêu của người máy, chuyện khát khao được làm Người Tốt của một Kẻ-trót-phải-làm-Kẻ-Xấu, chuyện nàng công chúa dám vượt lên lễ thói, để được là chính mình...

Trong Disney - Học Viện Quái Vật, Mike Wazowski tí teo và James “Sulley” Sullivan hầm hờ giờ thì là một cặp cạ cứng thế đấy, nhưng xưa kia thì không. Ngay từ lần chạm trán đầu tiên, cả hai đã ghét nhau hất nước đổ đi. Học viện quái vật sẽ mở khóa quá khứ, soi tỏ xem Mike và Sulley đã trở thành cặp đôi hù dọa vĩ đại hù dọa vĩ đại nhất trong giới quái vật như thế nào.

Mời các bạn đón đọc Disney - Học Viện Quái Vật.



Một buổi sáng đầy nắng, chiếc xe buýt màu vàng tươi lăn bánh rời khỏi bãi đỗ xe của trường tiểu học. Lá vào thu chuyển màu rực rỡ trên nền trời xanh ngắt, còn lũ nhóc thì đang om sòm trong xe. Bọn chúng háo hức vì được đi tham quan.

Tiếng cười và tiếng hát của chúng cũng vui vẻ như bao đứa trẻ khác, chỉ có điều lời bài hát có tí ti kỳ quặc: “Xương cổ gắn với xương đầu. Xương đầu móc với sừng mâu. Sừng mâu ngự trên khung cánh.”

Cũng có khi bài hát chẳng có gì là kỳ với lũ trẻ này hết. Bởi tuy nói năng đùa nghịch chẳng khác bất cứ đứa trẻ loài người nào nhưng kỳ thực chúng là những nhóc tí quái vật – và, quả là vài đứa cũng có sừng trên đầu thật... cả cánh nữa, rồi chân phụ, nào mắt kép, lại xúc tu, tất tần tật mấy thứ quái vật hay có. Chúng là học sinh trường tiểu học Quái Nhí. Và hôm nay, chúng được tới tham quan nhà máy tiếng thét danh tiếng bậc nhất – Tập đoàn Quái vật, đặt tại Trung tâm thế giới Quái vật Monstropolis!

Chiếc xe buýt vừa vào bãi đậu của Tập đoàn Quái vật, cô Graves, giáo viên phụ trách tốt bụng với làn da hồng tươi sáng cùng cặp sừng trên đầu và cặp kính to đùng trên mắt lập tức dặn dò lũ học sinh đang phấn khích trên xe. “Nào nào các em,” cô nói, “nhớ quy định: không xô đẩy, không cắn, và không phun lửa.”

Cửa xe vừa mở thì một nhóc sừng xanh dương, một nhóc màu tím có đốm và một nhóc màu vàng lông lá chen nhau ủa ra vừa cười đùa vừa la hét. Một đứa ngay lập tức nhè cổ bạn mà khè lửa.

Cô Graves ngoái lại, nghiêm khắc nạt, “Cô vừa nhắc thế nào nhỉ?” Rồi cô đếm số học sinh vừa xuống khỏi xe. “Mười tám, mười chín...” Cô đưa mắt nhìn một vòng. “Các em, chúng ta thiếu một bạn rồi. Chúng ta đã để quên ai vậy?”

Cô ngó lại chiếc xe buýt. Một cánh tay màu xanh lá cây bé tí nhin đang giơ lên, vẫy vẫy qua tấm kính cửa xe.

“Ôi, Michael!” Cô bồi rồi kêu lên.

Cửa xe bật mở, và đứng ngay đó, là cậu nhóc sáu tuổi Mike (1) Wazowski, một quái vật tròn xoe, một mắt, có màu xanh lá và bé tí teo đứng bằng quả dưa lê. Như mọi lần, Mike cười toe toét.

“Cảm ơn bác Joe,” Mike nói với lại với bác tài xế. “Chúc bác sớm giải được ô chữ!”

“Xin lỗi Michael,” bác tài đáp. “Bác không trông thấy cháu.”

Đó không phải là lần đầu tiên cậu nhóc quái vật tí hon xanh lè vô tình bị bỏ lại trên xe. Nhưng Mike cũng chẳng bận tâm lắm. Bị bỏ quên với cậu đã là

chuyện thường rồi. Vì thế cậu đã học cách bỏ qua.

“Không sao ạ,” Mike nói. “Ở trên xe, cháu đã nhặt được một đồng xu đây!” Cậu nhảy xuống bậc, lại chỗ cô Graves, tay vẫn cầm đồng xu sáng loáng, miệng thì tiếc rẻ, “Phải chi mình có túi nhỉ...”

Khi Mike đứng dưới đất rồi, cô Graves không thể không để ý tới kích cỡ quá bé so với độ tuổi của cậu nhóc. Những đứa trẻ khác đều cao hơn và mập hơn, với cả đồng xúc tu, mắt và đầy lông nữa. Riêng Mike thì chỉ có độc một con mắt.

Chờ đến khi Mike nhập vào nhóm các bạn, cô Graves hô hào gom đám nhóc tí quái vật đang ồm tỏi lại. “Nào, cả lớp ghép cặp! Hãy tìm bạn đồng hành trong chuyến tham quan nào.”

Giữa lũ bạn nhón nháo inh ỏi, Mike cũng chạy quanh tìm bạn cặp với mình. “Jeremy à, cậu với tớ nhé?” Mike lo lắng hỏi một nhóc quái vật khác. Nhưng Jeremy quay lưng đi. “Không sao, không sao cả,” Mike nói rồi chạy tới một bạn cùng lớp khác. “Haley ơ?” cậu hỏi đầy hy vọng. Cô nhóc chỉ nhả mày. “Không à?” Mike hỏi khi nhìn cô bé đi về phía một đứa khác.

“Ghép cặp với Claire ấy à,” Mike nói, gật gù tán thành, “chọn được đấy, cậu ấy tuyệt lắm.”

Rồi cậu nhảy đến trước mặt Russell, đứa cao nhất lớp. “Russell!” cậu hét lên đầy vui sướng. Thấy vẻ suy nghĩ trong mắt Russell, Mike cố gắng gọi lại cho cậu ta nhớ ra xem mình là ai, “Mike Wazowski này, nhớ không? Chúng ta cùng giống đấy, chúng ta là anh em họ mà.”

Nhưng Russell đã nhìn qua đầu Mike và chào một cậu nhóc khác rồi chúng khoác vai nhau đi mất. “Được đấy, hai cậu hợp nhau cực kỳ,” Mike khen với theo. Rồi cậu nhìn quanh một lượt thấy mọi người đều đã tìm được bạn, trừ cậu. Trong một thoáng, nụ cười của Mike hơi héo đi.

Cô Graves liền bước tới. “Ồ, Michael,” cô nói khi nắm lấy tay cậu, “xem ra lại chỉ còn cô với em nhỉ?”

Mike lập tức toét miệng, cậu kéo tay cô Graves. “Nhanh nào, Karen,” cậu giục trong khi cố bắt kịp nhóm bạn cùng lớp. “Chúng ta bị rớt lại phía sau bây giờ.”

“Đừng gọi cô là Karen,” cô giáo nhắc khi bị Mike nắm tay lôi đi. Mike ngược nhìn lên và rồi con mắt duy nhất của cậu mở to hết cỡ khi cậu và cô Graves cuối cùng cũng bước qua cánh cửa khổng lồ của khu nhà máy, ngay dưới dòng chữ TẬP ĐOÀN QUÁI VẬT.



Anh hướng dẫn viên ba mắt đưa nhóm quái vật nhí bước vào một hành lang rộng mênh mông của Tập đoàn Quái vật. Ở đó, những chú quái mặt mày nghiêm nghị đủ hình đủ dạng, to có, siêu to có, siêu-siêu to cũng có... hời hả lướt qua lũ trẻ. Mike ngây người. Cậu biết đây chính là những nhân vật quan trọng trong quá trình thu gom tiếng thét và biến chúng thành năng lượng cung cấp cho cả thành phố Monstropolis.

“Đi sát nhau nhé. Chúng ta đang đi vào khu vực nguy hiểm,” anh hướng dẫn viên cảnh báo. Rồi anh dẫn lũ trẻ vào một khu xưởng sản xuất sâu hun hút được bao trùm bởi thứ ánh sáng lơ mơ và cất giọng, “Chào mừng tới tầng Hù Dọa!”

“OAAA!” Bọn trẻ hò reo. Mike ở hàng cuối, hấp tấp chen lẫn mong ngó được căn phòng rõ hơn một tí. Chú bé nhỏ đến độ có kiềng chân cũng không nhìn nổi qua vai các bạn.

“Đây chính là nơi chúng tôi thu thập năng lượng tiếng thét để cung cấp cho toàn thể giới của chúng ta,” anh hướng dẫn viên giải thích. “Ai biết nghề thu thập những tiếng thét gọi là gì nào?”

Lũ nhóc quái vật đồng thanh đáp, “Dọa sư ạ!”

“Rất đúng!” Anh hướng dẫn viên cười. “Ai trong số các em có tiếng gầm đáng sợ nhất nào?”

Một giọng nói vọt lên từ cuối nhóm. “Thưa, ở đây, ở đây ạ, chàng trai nhỏ, màu xanh, hướng hai giờ.” Là Mike.

Những đứa khác cũng nhao nhao “Em, em!”

Vài đứa còn gầm thử luôn.

Mike cố hơn nữa, “Này mọi người, xem thử cú này xem!” Nhưng cậu chưa kịp hắng giọng, thì một đứa khác đã gầm lên. Và rồi một tiếng gầm rùng động vang lên nơi cuối phòng. Đó là của Mike! Cả nhóm quay phắt lại, nhìn đăm đăm. Mike thấy khá là hỉ hả cho đến khi cậu nhận ra kỳ thực cả lớp nhìn là nhìn tốp Dọa sư khổng lồ đang tiến đến ngay phía sau cậu kia.

Các Dọa sư sải bước quả uy phong cực kỳ. Một trong số họ, anh chàng quái vật màu xanh cao ngồng, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai có chữ MU (2), quay lại nhìn. “Ồ, chào các nhóc, đi tham quan hả?”

“Vâng ạ!” Lũ nhóc hân hoan ré lên.

“Vâng,” cô Graves cười nói, “chúng tôi đến đây để học về năng lượng tiếng thét và làm thế nào để trở thành một Dọa sư.”

“Ra vậy!” Anh chàng Dọa sư gật gù. “Chà, các nhóc gặp may đây, vừa hay anh là Dọa sư đây! Anh học được mọi điều cần thiết từ Học viện Quái vật. Đó là trường đào tạo Dọa sư tuyệt nhất.”

Một Dọa sư khác đội mũ trường Công nghệ Dọa dẫm lẫn ra sau lưng từ lúc nào thỉnh thoảng lấy mũ của anh chàng Dọa sư cao ngồng. “Ồ đó mà mơ,” anh ta lém lỉnh cao giọng hô, “Công nghệ Dọa dẫm mới là số 1!”

Anh chàng Dọa sư của Học viện Quái Vật cười to và giật lại chiếc mũ. “Thế nhé,” anh ta cười với đám quái vật nhí, “mấy nhóc sẽ biết trường nào tốt nhất.” Anh ta chỉ chỉ vào cái mũ của mình rồi cười toe, thì thào, “Đích thị là Học viện Quái Vật!”

Các tốp Dọa sư rùng rùng kéo vào tầng Hù Dọa, anh hướng dẫn viên dẫn bọn nhóc đang hào hứng tới khu vực quan sát. Mike mãi mê dòm ngó xung quanh nên giẫm qua vạch vàng trên sàn lúc nào không hay. “Ô, dừng tại đây nhóc,” anh hướng dẫn viên nhắc nhở. “Không được vượt qua vạch an toàn này nhé!” Mọi quái vật đều biết trẻ con loài người rất độc và nguy hiểm, vì vậy điều tối quan trọng là phải giữ khoảng cách an toàn với chúng.

Mike vội lùi lại, vừa lúc một dãy cánh cửa được vận chuyển tới. Một lần nữa, cả đám bạn học lại nhao lên hò reo chắn hết tầm nhìn của Mike. “Áy, từ từ nào.” Mike phản đối khi bị đẩy ra phía sau và còn bị huých bắn cả ra ngoài đội hình nữa. “Phải để ý chứ!”

Không làm sao mà nhìn được nên Mike cứ nhảy nhô nhảy nhót bên ngoài. Cuối cùng, cậu ghé mắt qua cả rừng chân, và cũng ngó thấy một cánh cửa đang được đưa vào bên. Đèn trên cửa chuyển màu đỏ, vậy là cánh cửa đó đã được kết nối trực tiếp với thế giới loài người. Ngay khi bước qua cánh cửa này, Dọa sư sẽ vào phòng của lũ trẻ loài người thông qua cửa phòng của chúng. Mike đã trông thấy Dọa sư, anh ta đang cúi người gầm gừ. Mike đoán chừng anh ta đang khởi động làm ám người.

“Nhìn kìa, anh ấy sắp có màn hù dọa thật-thần-thân đấy!”

Cậu nhóc phía trước ré lên chắn luôn tầm nhìn của Mike. Cậu cố chen lên phía trước nhưng rồi một cậu to con hơn đẩy cậu lại. “Dẹp đi Wazowski,” cậu ta nói. “Đằng ấy không thuộc về tầng Hù Dọa.” Nhưng Mike không tin điều đó chút nào và cậu cũng chẳng định từ bỏ.

Cô Graves vất vả lắm để giữ kỷ luật cho đám học sinh phấn khích của mình. “Brian,” cô quát, “đừng có bước qua vạch đấy!”

Cậu nhóc Brian ngược nhìn cô và bất bình mách, “Nhưng, thưa cô, Michael đã đi qua vạch rồi ạ.”

Cô Graves nhìn quanh rồi hoảng hốt khi thấy Mike đang đứng ngay sau Dọa sư, trước cánh cửa dẫn vào thế giới loài người.

“Miii...chaelll!” Cô hét lên khi Dọa sư mở cánh cửa và lệ làng trườn vào trong. Rồi, trước sự kinh hoàng của tất cả mọi người, Mike cũng lách qua

cánh cửa và đi vào thế giới loài người, ngay sau Dọa sư!

Khi đặt chân vào căn phòng ngủ bé nhỏ đó, mắt Mike nhanh chóng thích ứng với bóng tối. Cậu không thể tin nổi. Cậu đang ở thế giới loài người! Trái tim cậu đập liên hồi, cậu ẩn mình dưới những cái bóng trong khi quan sát vị Dọa sư đang trườn bò đầy vẻ hăm dọa về phía chiếc giường, nơi một thằng bé loài người đang ngủ. Vị Dọa sư đó hoàn toàn không biết Mike đang ở đó, cùng mình.

Khi Dọa sư chùng người xuống lấy đà chuẩn bị vươn người ra dọa cậu nhóc vẫn đang say ngủ kia thì cửa phòng chột hế, bố mẹ cậu ngó vào. Mike nép người lại – cậu đang đứng ngay phía sau cánh cửa, chỉ cách con người một xiu xiu! Vị Dọa sư nhanh chóng lui đi, hòa mình vào những mảng tối trong phòng.

“Thấy chưa,” bà mẹ nói, “em đã bảo thằng bé ỏn mà.”

Ông bố thì lắc đầu. “Anh nghĩ là đã nghe thấy tiếng gì đó.” Họ đóng cửa lại và Mike nhẹ nhõm thở phào. Cậu tiếp tục quan sát vị Dọa sư đang nhòai khỏi những góc tối và bắt đầu tạo dựng lại vẻ đáng sợ khi nãy. Dọa sư cào vào chân giường và cậu nhóc loài người từ từ mở mắt ra. Dọa sư bỗng chồm lên, cuộn người lại rồi thỉnh thoảng thả lỏng toàn bộ cái bóng to tướng của mình bao trùm cả chiếc giường. Mike há hốc mồm khi cậu nhóc loài người đột nhiên bật dậy và thét một tiếng kinh hoàng vang khắp căn phòng. Ở ngoài tầng Hù Dọa, toàn bộ năng lượng tiếng thét đã được thu lại. Vị Dọa sư bước qua cánh cửa, trở lại khu vực an toàn của Tập đoàn Quái Vật và mỉm cười nhẹ nhõm. Anh ta đóng cánh cửa lại và thế là cả lớp quái nhí đều há hốc miệng.

Vị Dọa sư khựng lại khi trông thấy vẻ mặt hoang mang lo sợ của mọi người. “Sao sao?” anh vội hỏi. Sau đó anh bước sang bên và thấy cậu nhóc Mike đi qua cánh cửa, ngay sau anh.

Mike đang cười, con mắt duy nhất mơ màng xa xăm. Một đám đông nhân viên nhà máy chạy vọt lên phía trước. Vị Dọa sư lùi lại rồi đội chiếc mũ Học viện Quái Vật lên đầu. Anh tiến về phía Mike và nghiêm nghị nói, “Quá nguy hiểm đấy, nhóc. Anh thậm chí còn chẳng biết nhóc ở trong đó.”

Rồi một nụ cười thoáng qua khuôn mặt vị Dọa sư khi anh nghĩ lại những gì Mike đã làm. “Này, anh chẳng hề biết là nhóc đã ở đó,” anh nhắc lại giọng đầy ẩn tượng. “Không tệ tí nào, nhóc ạ.” Anh nháy mắt với Mike. Rồi anh lấy chiếc mũ có in chữ MU trên đầu mình đội lên đầu Mike và rảo bước.

Cô Graves thì lại chẳng ẩn tượng đến thế. “Michael! Em có lời biện minh nào cho mình không?”

Mike, vẫn đang trong trạng thái mơ màng, chậm rãi chớp chớp con mắt

duy nhất của mình. Giờ thì cậu đã biết điều cậu muốn làm suốt cả cuộc đời này rồi. “Làm thế nào để trở thành một Dọa sư ạ?” cậu hỏi.

Kể từ ngày đó, Mike như một quái vật cuồng học. Cậu đọc hàng chồng sách, học mọi kỹ năng hù dọa, ghi nhớ mọi thẻ học hù dọa, thậm chí còn tự làm thẻ học và đạt điểm số cao nhất có thể – bởi vì cậu muốn hoàn toàn chắc chắn rằng mình sẽ được nhận vào Học viện Quái vật.

Năm tháng trôi qua, cho đến một ngày, lá thư cậu luôn mong chờ đã tới. Cậu xé toạc bì thư ra và nhảy dựng lên vì vui sướng. Cậu đã làm được! Cậu đã trúng tuyển Chương trình Đào tạo Dọa sư của Học viện Quái vật!

Rồi cũng chóng tới ngày Mike lại ngồi trên xe buýt đến trường. “Học viện Quái vật!” bác tài hô lớn khi chiếc xe buýt đỗ xích tại bến. “Ai xuống không nhỉ?”

Mike vơ đồng hành lý của mình và tiến thẳng ra cửa xe với nụ cười tươi rói đầy tự hào. Trước khi bước xuống, cậu quay lại nói với những người bạn đồng hành trên xe. “À thì, các cậu ạ, tớ không định suýt suýt thế này đâu, nhưng mọi thứ trong cuộc đời đã đưa tớ tới giờ phút này. Đây không chỉ là khởi đầu cho giấc mơ của một mình tớ, mà nó còn là khởi đầu cho ước mơ của tất cả chúng ta.” Rồi cậu điểm tên từng người trên xe buýt. “Gladys này, hứa là cậu vẫn tiếp tục thử giọng nhé! Còn Marie, bạch mã hoàng tử của cậu hẳn chỉ ở đâu đây thôi! Phil nữa, hãy cứ bôi kem cho đến khi mây-thứ-vớ-vẫn đó biến hết đi nhé! Chúc mọi điều tốt lành và cảm ơn các cậu rất nhiều!” Rồi sau một tiếng “AAA...!” đầy sáng khoái, Mike nhảy xuống xe.

Lát sau, Mike đi bộ qua cánh cổng Học viện Quái Vật và bước vào khuôn viên trường đầy những khu nhà uy nghiêm phủ kín dây thường xuân. Cậu đi tới khu sân trong, nó nằm giữa các tòa nhà và có nhiều cây cỏ nhất, là nơi các sinh viên có thể trò chuyện và thư giãn. Một chàng quái vật trượt ván vụt qua. Lại một quái vật khác màu hồng khổng lồ hùng hổ bước qua đầu Mike khi cậu ta tìm đường đi tới chỗ cây cầu đá. Mike nhìn xuống và thấy một lớp quái vật biển trong khu vực dưới nước của trường ở đó. Mọi thứ thậm chí còn tuyệt vời hơn cả những gì Mike tưởng tượng.

Một quái vật mặc chiếc áo phông có dòng chữ “Tổ Tươi Cười” đột nhiên bước tới. “Chào ma mới,” cậu ta nói với Mike. “Tôi là Jay và tôi tới để thông báo là khu đăng ký ở đằng kia nhé! Chúc một ngày tốt lành!”

Mike đi lại bàn đăng ký, một sinh viên quái vật khác tươi cười chào cậu, “Chào, tớ là Kay. Đây là sổ tay hướng dẫn sinh viên của cậu và Trey sẽ giúp cậu chụp ảnh thẻ.”

“Hô to ‘Hooray’ nào!” Trey nói.

“Hooray!” Mike nói to khi Trey chụp ảnh cho cậu. Vài phút sau, Mike nhìn ảnh mình trong tấm thẻ sinh viên mới toanh. Bức ảnh chỉ có mỗi phần

chóp đầu của cậu nhưng Mike chẳng mấy bận tâm. “Không thể tin được!” cậu nói giọng đầy xúc động. “Mình đã chính thức trở thành sinh viên đại học!” Nói rồi cậu nhập vào nhóm các học sinh mới đi tham quan trường.

“Nào, mọi người,” hướng dẫn viên nói. “Tôi là Fay và tôi sẽ đưa các bạn tham quan một vòng quanh trường trong ngày đẹp trời như hôm nay!” Mike cảm thấy mãn nguyện, cứ như đang trong mơ vậy. Mọi người đều rất tốt bụng. Trường thì đẹp cực kỳ. Cậu nhìn với vẻ không tin được khi Fay dẫn các tân sinh viên tới khoa Thiết Kế.

“Đây là nơi các sinh viên học thiết kế và chế tạo những cánh cửa dẫn tới thế giới loài người,” cô nói, rồi dừng đoàn tham quan bên ngoài phòng thí nghiệm. “Có vẻ như thầy giáo chuẩn bị kiểm tra một cánh cửa.”

Thầy giáo kích hoạt cánh cửa, Mike há hốc mồm kinh ngạc khi thoáng trông thấy phòng ngủ của trẻ con loài người sau cánh cửa. “Và ở đằng kia,” Fay tiếp tục, “chính là nơi tuyệt nhất của Học viện Quái vật: khoa Hù Dọa.” Mọi người trong nhóm đều đi theo Fay nhưng Mike thì đứng lại một lúc, nể sợ trước vẻ uy nghiêm và lâu đời của khu nhà.

“Học viện Quái vật còn có nhiều câu lạc bộ cùng các hoạt động ngoại khóa cực đỉnh!” Fay thao thao nói khi Mike bắt kịp nhóm. Họ đi qua một dãy bàn đang mời gọi đăng ký làm thành viên của câu lạc bộ Hùng biện và Hội họa.

Một sinh vật chỉ có độc một con mắt to tướng thò lên từ đằng sau cái bàn nhìn Mike chằm chằm. “Này, đằng ấy,” hắn ta gọi. “Hãy nhấc mắt lên trời tại câu lạc bộ Thiên văn học nào!” Mike lập tức lắc đầu. Cậu không nghĩ nơi đó dành cho mình.

Mike đi qua chiếc bàn của hội Kinh Hoàng. Hội này là giám thị các nhóm, hội và câu lạc bộ có tên nằm trong số các chữ cái tạo nên từ kinh hoàng trong toàn trường. Mike đã định bỏ qua cái bàn đó thì đúng lúc chủ tịch hội Kinh Hoàng phát biểu, “Chúng tôi tài trợ cho các cuộc thi Hù Dọa thường niên.”

Mike quay ngoắt lại, “Hù dọa cái gì ạ?” cậu hỏi. Phó Chủ tịch hội Kinh Hoàng, một quái vật to lớn đầy lông màu tím đưa cho cậu một tờ rơi.

“Cuộc thi Hù Dọa: là một cuộc thi cực kỳ rừng rợn,” Phó Chủ tịch hội nói với Mike. “Chúng vô cùng nguy hiểm vì thế bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Và nó đáng đề thử, nếu cậu muốn chứng minh mình là người giỏi nhất.”

Mike chăm chú nhìn tờ rơi, đắm chiêu suy nghĩ. “Tuyệt,” cậu nói và đi thẳng về khu ký túc xá. Cậu gặp quản lý ký túc và lấy chìa khóa phòng. “Wazowski,” viên quản lý nói. “Phòng 319. Mà bạn cùng phòng với cậu cũng

học ngành hù dọa đấy!”

Mike cười suốt khi đi dọc hành lang về phòng. Nắm chặt chìa khóa trong tay, cậu đi nhanh qua dãy hành lang, miệng lầm bầm, “Người bạn tri kỷ của đời mình ở ngay sau cánh cửa này thôi!” Mike hít một hơi thật sâu rồi đẩy cánh cửa.

Một anh bạn thần lẩn gầy rộc cao lêu nghêu mang cặp kính tím đậm nhảy phắt ra chìa tay đầy thân thiện. “Hế lô, xin chào! Tớ cùng phòng với cậu. Randy Boggs, khoa Hù Dọa.”

Mike đáp lại đầy vui sướng, “Tớ là Mike Wazowski, cũng khoa Hù Dọa luôn!”

Randy tươi cười, “Tớ chắc chắn chúng mình sẽ là bạn tốt cho xem, Mike ạ. Cứ chọn cái giường nào cậu thích. Và tớ muốn cậu coi trò đầu tiên này!”

Randy và Mike đứng trước cửa phòng, đúng lúc một sinh viên đi xuống hành lang lỡ tay làm rơi một chồng hộp. Giật mình, Randy ré lên và biến mất. Những gì Mike nhìn thấy chỉ còn là cặp kính màu tím bụi chẳng của cậu ta. Một giây sau đó, Randy xuất hiện trở lại.

“Xin lỗi cậu,” Randy lo lắng nói, “nếu làm thế trong lớp Hù Dọa, tớ sẽ trở thành trò hề cho cả lớp mất!”

“Không đâu,” Mike nhiệt tình khuyên bạn, “trò này tuyệt lắm! Cậu phải tận dụng nó mới được. Nhưng nhớ bỏ kính ra nhé, không thì lộ mất.” Randy liền tháo cặp kính dày cộp tím đậm ra và nhìn quanh, đôi mắt ti hí của cậu ta nheo lại.

Mike bước vào phòng, chọn giường và bắt đầu treo bộ sưu tập những tấm áp phích rùng rợn của mình lên cùng với tờ rơi về cuộc thi hù dọa mới được phát khi nãy. Rồi cậu kiểm tra lại danh sách những việc cần làm. “Xem nào. Dỡ đồ: đã xong. Treo áp phích: xong luôn. Giờ thì mình cần phải đứng đầu lớp, tốt nghiệp loại ưu và trở thành Dọa sư vĩ đại nhất mọi thời đại.”

Randy lắc lắc đầu, “Này, tớ ước tớ có được sự tự tin của cậu đấy, Mike ạ. Cậu không thấy hồi hộp tí nào à?”

“Thật sự thì không. Tớ đã chờ ngày này cả đời rồi,” Mike nói, vẻ mặt rạng rỡ. Cậu lôi thứ cuối cùng trong va-li ra. Đó là chiếc mũ in tên Học viện Quái vật mà cậu được vị Dọa sư ở Tập đoàn Quái vật tặng hồi còn bé xít. Cậu đặt nó lên gờ cửa sổ nhìn ra toàn cảnh khoa Hù Dọa bên ngoài và mỉm cười, “Tớ không thể đợi thêm được nữa.”



Ngày hôm sau, Mike thức dậy nhanh chóng và sớm sửa. Đây là ngày đầu tiên lên lớp! Khi tiếng chuông reo báo giờ vào học, các sinh viên nhanh chân đi về lớp của mình. Mike và Randy hăm hở đi tới khoa Hù Dọa, bước lên cầu thang và tiến vào một căn phòng rộng lớn hình tròn.

Chân dung của các Giáo sư Hù Dọa nổi tiếng treo khắp những bức tường quanh phòng. Trước mỗi bức chân dung đều có một bình chứa tiếng hét được đặt trên bệ đỡ cao. Mike và Randy ngồi xuống ghế. Quanh hai cậu có bao nhiêu quái vật to lớn hơn rất nhiều. Một trong số đó nhìn xuống Mike và gần từng tiếng, “Đùa-tao-đấy-à!”

“Tớ hồi hộp quá!” Randy thì thào bên cạnh Mike.

“Thả lỏng đi, không sao đâu mà,” Mike động viên bạn vừa lúc giáo viên của họ, một quái vật với cái cổ dày và vẻ mặt nghiêm nghị, bước vào lớp học.

“Chào các trò,” ông nói ngắn gọn, cộc cằn. “Chào mừng khóa Hù Dọa 101. Tôi là Giáo sư Knight. Tôi chắc các trò ở đây đều là những quái vật đáng sợ nhất trong thành phố của mình. Nhưng tin xấu là các nhóc ạ, các nhóc đang ở trong địa phận của tôi mà tôi thì không dễ bị dọa đâu.” Ông lừ mắt nhìn quanh phòng.

Đột nhiên, một cái bóng trùm lên người vị Giáo sư. Các tân sinh viên há hốc miệng khi thấy ông nhìn lên một cánh cửa sổ, nơi đó có một cái bóng đen kịt to lớn đang lơ lửng. Rồi cái bóng nhào xuống và hạ cánh cùng một tiếng bụp nhẹ nhàng. Cả lớp lúc này đã nhìn rõ quái vật đó, một nữ quái rỗng cao lớn vừa gập đôi cánh như cánh dơi của mình lại vừa cau mày nhìn cả lớp, đáng vẻ uy nghiêm. “Ồ, ra là Trưởng khoa Hardscrabble,” Giáo sư Knight nói.

Mike rùng mình khi nhìn vị Trưởng khoa Hardscrabble dạo quanh lớp học, những cái chân như chân rết của cô gõ liên hồi xuống sàn nhà. “Đó là một huyền thoại đấy,” cậu thì thầm với Randy. Cậu chỉ vào một chiếc bình đựng tiếng hét trên bệ đỡ. “Cô ấy đã phá vỡ mọi kỷ lục hù dọa từ trước đến nay với lượng tiếng hét cực lớn trong chiếc bình kia kìa.”

“Tôi không có ý định làm gián đoạn buổi học,” Trưởng khoa Hardscrabble nói. “Tôi chỉ muốn tạt qua xem những gương mặt ‘đáng sợ’ tham gia khóa học của tôi mà thôi.”

“Tất nhiên rồi,” Giáo sư lên tiếng đáp, “tôi chắc là các sinh viên ngồi đây đều muốn nghe vài lời khích lệ tinh thần.”

“Khích lệ à? Được thôi,” cô nói, quay xuống nhìn cả lớp. “Hù dọa là thước đo chân chính đối với một quái vật. Nếu không đáng sợ thì các trò là cái giống quái vật gì? Công việc của tôi là khiến các sinh viên đáng sợ trở

nên đáng sợ hơn chứ không phải biến kẻ yếu đuối trở nên yếu đuối hơn.”

Trưởng khoa Hardscrabble nở một nụ cười lạnh tanh. “Đó là lý do tại sao cuối kỳ học sẽ có một bài thi. Ai trượt bài thi đó sẽ bị loại khỏi khóa học của tôi.” Các sinh viên bắt đầu xôn xao lo lắng. “Tôi hy vọng các trò đã có đủ khích lệ rồi,” cô nói lời cuối, rồi xòe cánh và bay ra ngoài qua nóc nhà.

Giáo sư Knight bước lên phía trước và cắt ngang những tiếng rì rầm mất trật tự trong lớp. “Được rồi,” quay lại với bài học đang dở, ông nói. “Ai có thể cho tôi biết những nguyên lý của một tiếng gầm hiệu quả?”

Một cánh tay màu xanh lá giơ lên. “Mời trò,” Giáo sư Knight gọi.

Mike đứng lên. “Có tất cả năm nguyên lý cơ bản. Chúng bao gồm độ vang của tiếng gầm, thời gian gầm và...”

Đột nhiên, một tiếng GỪ...ẦMMMM khủng khiếp, một-tiếng-gầm-thực-sự, vang động căn phòng.

Cả lớp đều quay lại xem nó bắt nguồn từ đâu. Một quái vật đáng vẻ vênh váo với tám ngón tay cùng bộ lông màu xanh da trời và nụ cười buồn ngủ nghênh ngang vào lớp... muộn. “Ồ ồ, xin lỗi,” cậu ta nói. “Tôi nghe thấy có ai nhắc đến ‘gầm’, thế là tôi biểu diễn luôn thôi.”

Giáo sư Knight bình tĩnh nhướn mày lên. “Rất ấn tượng đấy thưa cậu...?”

“Sullivan. Jimmy Sullivan ạ.”

Giáo sư trầm tư trong giây lát. “Hừm, Sullivan à? Có phải giống như Bill Sullivan không?” ông hỏi.

“Vâng, đó là bố em,” chàng sinh viên mới đáp lại. “Thầy có thể gọi em là Sulley.”

“Ừm, nhẽ ra tôi phải biết trò là người nhà Sullivan rồi chứ. Tôi đặt nhiều hy vọng vào em đấy,” thầy giáo gật đầu với Sulley và nói.

“Vâng, thầy sẽ không phải thất vọng đâu ạ,” Sulley tự tin nói khi cậu ngồi xuống một chiếc ghế.

Mike lại đứng lên lần nữa. “Thưa thầy Knight, em có thể tiếp tục chứ ạ?”

Giáo sư Knight mỉm cười. “Không, không cần nữa,” ông nói. “Cậu Sullivan đã thể hiện đủ rồi.” Mike đành ngán ngấm ngồi xuống. Cậu ngoái lại nhìn Sulley, kẻ đang nở nụ cười đầy tự mãn.

Sulley nhào người sang một sinh viên ngồi cạnh, “Này anh bạn. Cho tớ mượn cái bút được không? Tớ quên, chẳng mang theo gì rồi.”

Cậu kia đưa cho Sulley một chiếc bút và ngay lập tức gãi to con dùi nó để xỉa răng. “A ha đây rồi. Lấy ra được rồi,” Sulley hớn hờ khi lôi từ miệng ra một mẫu thức ăn.

Mike cảm thấy bức mình. Cái gã Sullivan đó thật-sự-rất-khó-chịu mà!

Mike trở về phòng ký túc và treo cuốn lịch lên tường, ngay chỗ cậu dán tờ rơi Cuộc thi Hù Dọa hôm trước. Sau đó cậu bắt đầu lên thời gian biểu học tập cho toàn bộ học kỳ.

Còn Randy lại không muốn nghĩ về trường học. Ngày đầu tiên đã kết thúc nên cậu ta cũng như hầu hết những sinh viên khác, đều chỉ mong được tự do thoải mái.

“Thôi nào, Mike. Có một bữa tiệc của hội nữ sinh đấy,” Randy nói, ám chỉ đến những câu lạc bộ thuộc hội Kinh Hoàng. “Chúng ta nhất định phải tham dự mới được!”

Mike lật tờ lịch đến tháng Mười hai và đánh dấu bằng mực đỏ vào ngày thi cuối khóa. Cậu lại nhìn Randy. “Chúng ta mà trượt là xong đời đó. Tớ không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào.” Cậu ngồi xuống bàn học và lôi sách vở ra.

“Còn có cả kỳ để học cơ mà,” Randy phản đối. “Nhưng bữa tiệc tối nay có thể là cơ hội duy nhất để kết bạn với những sinh viên bảnh nhất. Đó là lý do tớ làm mấy cái bánh này.”

Mike nhìn khay bánh mà Randy đã chuẩn bị. Trên mỗi chiếc bánh đều có một chữ cái và nếu xếp chúng lại cùng nhau thì sẽ thành dòng chữ KẾT BẠN ĐI. Bỗng Randy phát hiện ra một chiếc bánh bị để lộn ngược, thế là cậu ta quay ngược nó lại, chữ “I” đảo thành “l”. Giờ thì thông điệp hoàn chỉnh sẽ là KẾT BẠN ĐI.

“Ôi trời,” Randy nói, chỉnh lại cặp kính dày cộp của mình. “Thật là ngại quá đi mất!”

Nhưng Mike vẫn nhất quyết không đi. “Khi nào trở thành một Dọa sư thì với tớ cuộc sống sẽ là một bữa tiệc kéo dài không ngừng,” cậu nói rồi tiễn Randy đến tận cửa. “Tránh xa rắc rối ra nhé, anh bạn hoang dã!”

Randy cười khúc khích. “Ừ, anh bạn hoang dã!” Cậu ta thấy thỉnh thích cái từ đó.

Mike cũng cười vui vẻ. Khép cửa lại, cậu xoa hai tay vào nhau, hăm hở chuẩn bị vùi đầu vào học hành. Nhìn chiếc mũ MU của Học viện Quái vật trên cửa sổ, cậu thở hắt một hơi khoan khoái.

Nhưng ngay lúc ấy, cậu nghe có tiếng khịt khịt và rồi một con vật mặt lợn kỳ dị nhảy lên cửa sổ phòng cậu. “Cái quái gì...?” Mike bối rối tự hỏi.

Sinh vật đó khịt khịt mũi khi nó nhảy qua cửa sổ và đáp xuống sàn nhà bằng cả sáu cái chân. Mike phải nhảy dựng lên lúc nó điên cuồng chạy quanh phòng. Và rồi ngay sau đó, lại một bàn tay to đùng màu xanh da trời từ đâu xuất hiện trên bệ cửa sổ.

“ARCHIE!” Sulley hét lên khi ngã huych vào phòng. Con lợn chạy tới, nhảy lên bụng Sulley rồi chui tọt vào gầm giường của Mike.

“Này!” Mike quát, nhảy xuống khỏi ghế. “Cậu đang làm cái trò gì thế hả?”

“Suyt,” Sulley đáp lại. “Suyttt!”

“Gượm đã,” Mike nói. “Cậu dám suyt tôi sao? Cậu không thể suyt tôi...” Nhưng trước khi cậu kịp nói nốt câu, Sulley đã dùng bàn tay to lớn đầy lông bịt lấy miệng cậu.

Sulley nhòm qua cửa sổ và thấy bốn gã quái vật bên trường Công nghệ Dọa dẫm chạy qua. “Hắn ta đâu rồi?” Một gã lên tiếng. “Phen này hắn chết chắc!” Chúng đang lùng sục cả trường để tìm Sulley.

“Ê các cậu, bên này!” một gã la lên và cả đám cùng kéo nhau đi.

Sulley nhìn chúng bỏ đi. “Lũ ngốc Công nghệ Dọa dẫm,” cậu ta nói về khoái trá. Mike ú ớ gì đó và Sulley nhận ra tay mình vẫn đang bịt miệng Mike. “Ô hô, xin lỗi nhé anh bạn,” cậu ta nói và thả Mike ra.

Mike thở hohn hên. “Sao cậu lại nhảy vào phòng tôi?” Mike hỏi giọng tức giận.

Sulley có vẻ bối rối mất vài giây. “Phòng cậu á?” Cậu ta nhìn quanh căn phòng nói, “Hờ, chẳng phải phòng tớ,” rồi nhún vai và quay lại câu chuyện với con lợn. “Archie đâu? Đến đây nào nhóc!”

“Archie?” Mike ngạc nhiên.

“Archie là Con lợn Dọa dẫm,” Sulley nói trong khi quỳ xuống và cố kéo con vật sáu chân kia ra khỏi gầm giường. “Nó là linh vật của Công nghệ Dọa dẫm. Tớ ăn cắp nó đấy! Tính mang tới cho hội ROR.”

“Lại cái quái gì nữa?” Mike hỏi.

Sulley đứng lên. “Hội ‘RồngỒỒRồng’ ấy. Hội nam sinh đứng đầu trường ấy. Họ chỉ chấp nhận những ứng viên sáng giá nhất thôi,” cậu ta giải thích, ngón tay cái chỉ chỉ vào bộ ngực to lớn màu xanh của mình. Sau đó, Sulley lại quay lại với con linh vật. “Được rồi,” cậu ta bảo Mike, “tớ sẽ nâng cái giường lên, cậu chui vào bắt con lợn nhé. Sẵn sàng chưa?”

“Cái gì cơ? Không, không!” Mike hét toáng khi Sulley nhanh nhẩu đếm tới ba rồi đẩy cậu vào gầm giường. Cái giường như có ai đập rồi quăng lúc Mike chiến đấu dưới đó.

“Đừng buông nó ra!” Sulley kêu lên. “Coi chừng. Nó cắn đấy!” Archie phi ra ngoài, kéo theo cả Mike phía sau. Nó chạy quanh Sulley, thoát khỏi tay Mike và nhảy lên nóc giá sách.

Sulley vội vàng trèo lên bắt nó. Vừa chạm được tới con vật cậu ta đã hét

toáng, “Tớ bắt được rồi!” Nhưng ngay sau đó cả giá sách đổ rầm xuống sàn.

Sulley nằm trên sàn nhà cười vang. “Tuyệt thật đấy!” Rồi cậu ta nhìn Mike. “Tớ đang làm gì thế nhỉ? Tớ vẫn chưa tự giới thiệu: James P. Sullivan.”

“Mike Wazowski,” Mike nói, cố gắng tiến Sulley ra cửa. “Nghe này, rất vui và vinh hạnh được gặp cậu hay cái quái gì cũng được, nhưng nếu cậu không phiền thì tôi còn bận học các kỹ năng hù dọa ngay bây giờ.”

Sulley đảo mắt. “Xì, cậu đâu cần phải học mấy thứ ấy, cứ thế mà làm thôi.”

“Thật sao?” Mike đáp lời. “Tôi thì nghĩ học chẳng bao giờ là thừa cả. Nhưng cảm ơn vì đã ghé thăm nhé!” Đúng lúc chuẩn bị mở cửa thì cậu quay đầu lại và thấy con lợn... đang ngoạm chiếc mũ MU thân thương của mình. “Bỏ nó ra ngayyy!” Mike hét lên rồi lao đến định giật lại chiếc mũ. Nhưng Archie đã nhảy ra ngoài cửa sổ. “Mũuu của tôiii!” Mike gào toáng khi lao ra hành lang với hy vọng có thể bắt được con lợn ở bên ngoài kia.

“Lợnnn của tớss!” Sulley cũng gào lên và chạy theo ngay sau Mike.

Mike liêu mạng đuổi theo con lợn khi nó cắm đầu chạy qua sân trường. Lúc gần chạm tới nó, cậu liền phi thân mình lao lên lưng con quái vật và nắm lấy tấm khăn choàng quần quanh người nó, tấm khăn của trường Công nghệ Dọa dẫm.

“Hô hô!” Sulley kêu lên vui sướng, nhìn Mike cứ nảy tung tung trên lưng Archie. “Cười nó thẳng tiến Frat Row nào!”

Archie lao thẳng qua một anh chàng đang ôm ghi-ta và ngâm nga hát một bài tình ca cho mấy nữ sinh, Mike khiếp đảm rụt người lại. Rồi đến lượt Sulley chạy qua đó và khiến cả đám ngã sõng soài. Bất cười thích thú, cậu ta chạy đuổi theo Archie và Mike đang phi thẳng về phía khu tiệc tùng ngập ánh sáng – khu Frat Row.

Vẫn với tốc độ con thoi, Mike cười Archie lao xuyên qua mấy bữa tiệc hội nhóm với cả đám quái vật đang nhảy múa tung bừng. Sulley nhanh tay chop một miếng pizza để bên cạnh chiếc bàn bóng bàn của một trong những bữa tiệc mà cậu vừa chạy qua.

“Hê hê!” Cậu lại hét lên sung sướng khi họ thoát ra khỏi cửa sau.

Mike chợt thấy cậu bạn cùng phòng Randy. “Bánh không?” Randy hỏi. Mike không thể ngăn Archie lao vào Randy. Những chiếc bánh của cậu ta bay lên không trung và rơi xuống đầu cậu, từng chiếc từng chiếc xếp lại thành chữ Đ-I-Ê-N.

Mike và Archie ngoặt một đường ở khúc cua và đâm thẳng vào một quái vật vạm vỡ đang chơi bóng bầu dục bên ngoài. Cú va chạm khiến Mike văng xuống đất trong khi Archie tiếp tục chạy trốn. Khi Mike còn đang nằm trên đất và gắng định thần lại thì Sulley đã phóng qua người cậu tiếp tục đuổi theo con lợn hù dọa.

Nhưng Archie vẫn đang ngâm chiếc mũ của Mike. Không bỏ cuộc, Mike nhìn quanh và chú ý tới cái thùng rác nằm cuối một dãy xe đạp. Archie đã chạy gần tới đó.

Mike đứng dậy, cậu ôm lấy quả bóng bầu dục và căn thời gian chuẩn xác để ném bóng. Quả bóng bay vào đập trúng chiếc xe đầu tiên, rồi hàng xe đồ dài liên tiếp chẳng khác nào những quân cờ đô-mi-nô cuối cùng cũng xô đổ thùng rác ngay trên đường Archie đang lao đến. Và thế là theo quán tính, Archie cứ thế chui thẳng vào trong thùng rác. Mike chạy tới, lôi con quái đang kêu eng éc ra và giật lại chiếc mũ của mình. “Ha ha!” đến lượt cậu hân hoan reo mừng.

Ngay sau đó, Sulley tóm lấy cả hai và nâng họ lên cao như nâng một chiếc cúp. “Đây! Linh vật của trường Công nghệ Dọa dẫm! Học viện Quái

vật vô địch!” Cậu ta hét to giữa đám sinh viên đang tiệc tùng.

Khi đám đông hò reo vui mừng, một người đã đập miếng dán có chữ MU lên chiếc khăn choàng của trường Công nghệ Dọa dẫm quần quanh người Archie, Mike bỗng có cảm giác mình giống như anh hùng giữa tiếng reo hò “MU! MU! MU!”

Những đàn anh trong hội nam sinh tiến về phía cậu. “Có thấy cậu ta bắt con lợn đó không? Cậu phải về nhóm Há Hốc Mồm thôi, ma mới!”

Mike cảm thấy thật hãnh diện. “Xin cảm ơn, tôi không hề biết 1...” cậu định chào hỏi mấy lời nhưng nhóm nam sinh đó đã bỏ cậu, tiến đến chỗ Sulley.

“Không, không,” một đàn anh thuộc nhóm nam sinh khác vừa nói vừa vỗ lưng Sulley. “Cậu ta phải về hội Gào Thét mới phải.”

Một cảm giác vô cùng khó chịu đang xâm chiếm lòng Mike thì chợt vang lên một giọng nói khác, “Tôi sẽ quyết hết kể từ đây, thưa các quý ông!” Mọi người quay lại nhìn anh chàng quái vật to lớn với cặp sừng đồ sộ và những chiếc răng nanh đáng sợ chìa ra đang tiến về phía đám đông. Anh ta mặc chiếc áo khoác in dòng chữ ‘ROR’.

Anh chàng quái vật có sừng chìa tay ra với Sulley. “Tôi là Johnny Worthington,” anh ta tự giới thiệu bản thân, “Chủ tịch hội nam sinh ROR – Rống Ồ Ồ Rống. Còn cậu, Xanh bự?”

“Jimmy Sullivan. Bạn bè gọi tôi là Sulley.”

“Oa! Anh chàng này là người nhà Sullivan!” Chet, một thành viên khác của hội ROR reo lên.

“Chet, bình tĩnh nào,” Johnny nói. Rồi anh ta lại quay sang Sulley. “Bất cứ sinh viên năm nhất nào can đảm diễn những trò như thế đều có một tương lai hù dọa xán lạn.”

Sulley gật gù vẻ tự mãn. Johnny và hội ROR nhanh chóng kéo Sulley vào phòng sinh hoạt hội của họ trong khi Mike bị bỏ rơi lại phía sau. “Mấy người có thấy tôi cười con lợn đó không? Đó mới gọi là can đảm đấy!” cậu nói với theo họ.

Chet quay lại và chặn Mike ở cửa ra vào. “Gurom đã nào oắt con. Bữa tiệc này chỉ dành cho sinh viên khoa Hù Dọa thôi.”

Johnny dòm xuống nhìn Mike. “Xin lỗi nhé, anh bạn nhỏ, nhưng cậu hẳn muốn nhập bọn với mấy kẻ ngang hàng mình hơn đây. Như mấy gã kia kia.” Johnny chỉ tay về một nhóm sinh viên khác gần đó đang chiêu mộ thành viên. Một nhóm toàn những quái vật có vẻ lúng túng đang vây quanh một chiếc bàn bày biện mấy quả bóng bay và bánh ngọt cho tụi con nít. Băng rôn treo

phía trên có dòng chữ OOZMA KAPPA.

Mike nhìn họ đầy khiếp đảm. Một trong số họ đang chào mời rõ to, “Này bạn ơi! Muốn gia nhập hội Oozma Kappa không? Chúng tôi có bánh đấy!”

Mike nhìn Johnny, vẻ không tin nổi. “Đây là một trò đùa phải không?” cậu hỏi.

Johnny thở dài đầy khó chịu. “Sulley, nói chuyện với bạn của cậu đi,” anh ta nói.

“À thì,” Sulley đáp, “cậu ta cũng không hẳn là bạn tôi, nhưng thôi được.” Nói rồi cậu ta quay về phía Mike. “Cậu nghe anh ấy nói rồi đấy; đây là tiệc chỉ dành cho sinh viên khoa Hù Dọa thôi.”

Mike nổi đóa. “Tôi đây cũng là sinh viên khoa Hù Dọa!”

Sulley nhún vai. “Ý tớ là, nó dành cho những sinh viên, cậu biết đấy, thực sự có cơ hội trở thành Dọa sư cơ.” Câu nói này đã chạm tới lòng tự ái của Mike. Mắt cậu nheo lại đầy tức giận khi cả hội ROR rú lên cười sảng sặc.

“Cơ hội của tôi nhiều ngang cậu!” Mike đáp trả. “Cứ chờ đấy, đồ xu nịnh! Tôi sẽ vượt mặt cậu năm nay cho xem.”

“Được thôi,” Sulley nói và cười lớn khi quay vào phòng hội ROR cùng lũ bạn mới kết thân của cậu ta. “Tớ sẽ chờ để thấy điều đó!”

“Đừng lo,” Mike nói khi đội chiếc mũ Học viện Quái vật lên đầu và quay lưng bước đi. “Rồi cậu sẽ thấy.”

Mike cắm đầu vào học với một quyết tâm cao hơn bao giờ hết. Cậu lắng nghe thật chăm chú mỗi khi Giáo sư Knight giảng giải về cách thức dọa dẫm. “Tư thế chuẩn bị,” thầy giáo giảng khi tất cả các sinh viên đã vào tư thế. “Thu mình vào,” ông hướng dẫn các sinh viên. “Tôi muốn nhìn thấy lông xù ra và những chiếc răng vàng ệch! Cho tôi xem nước dãi nào! Nhều dãi ra như một công cụ hù dọa! Dùng nó đi!” Mike găm gù và nhò dãi với tất cả khả năng của cậu.

Thầy giáo đi quanh phòng đánh giá tư thế của từng sinh viên. Khi tới chỗ Sulley, ông dừng lại. “Đây, chính là quái vật trông khá giống một Dọa sư đấy!” ông nói. Mike quay sang lườm Sulley, kẻ đang cười nhe nhớn vênh vào.

“Nếu các trò hy vọng vượt qua lớp học này thì tốt nhất các trò phải tập hù dọa cả lúc ăn, lúc thở và lúc ngủ nữa,” thầy giáo cảnh báo tất cả sinh viên.

Mike ghi tâm từng lời thầy dạy. Cậu đọc hàng chồng sách, ghi nhớ mọi kỹ năng hù dọa. Cậu đứng trước gương thực hành găm gào hàng giờ.

Sulley cũng dùng sách giáo khoa, nhưng không phải để đọc. Cậu ta dùng nó để kê chân bàn bóng bàn trong phòng hội ROR.

Ngày nối tiếp ngày trôi qua, Mike vẫn cố gắng không ngừng. Một trận cầu đang diễn ra dưới sân trường nhưng Mike chẳng hề quan tâm. Thay vào đó, cậu dành hàng giờ trong phòng để cùng Randy chơi đồ bài.

“Sợ nhện thì gọi là gì?” Randy hỏi.

“Chúng sợ nhện,” Mike đáp ngay tấp lự.

“Sợ sấm sét?”

“Chúng sợ sấm sét,” Mike trả lời.

“Sợ đũa thì sao?”

“Chúng sợ vật nhọn,” Mike nói. Rồi cậu ngược lên vẻ không kiên nhẫn nổi nữa. “Cái quái gì thế, tớ là học sinh mẫu giáo chắc? Hỏi tớ câu nào khó hơn đi.”

Kỳ học vẫn tiếp tục và những nỗ lực của Mike cũng dần được đền đáp. Kiểm tra giữa giờ, Giáo sư Knight viết một loạt các đáp án lên bảng cho sinh viên lựa chọn. Mike giơ tay đầu tiên. “Đáp án C, ‘Răng nanh’.”

“Rất tốt, trò Wazowski,” Giáo sư Knight khen.

“Một chú hề chạy trong bóng tối!” Mike tự tin trả lời câu hỏi tiếp theo của thầy giáo.

“Lại đúng nữa!” Giáo sư Knight xác nhận.

“Theo thứ tự là mụn cóc, nhọt và nốt ruồi,” Mike nói, trả lời hết cả bài kiểm tra.

“Xuất sắc!” Giáo sư Knight nói đầy ấn tượng. Sulley liếc nhìn về phía Mike với vẻ cáu kỉnh. Nhưng Mike chẳng bận tâm. Cậu biết cậu sẽ là người chiến thắng. Giờ là tháng Mười, kỳ học cũng đã qua được một nửa. Và hôm sau sẽ có bài thi giữa kỳ.

Sulley bước xuống cầu thang của khoa Hù Dọa, nắm kết quả bài thi trong tay. Cậu ta nhe răng cười, giơ ngón cái lên với Johnny. Cậu ta đã đỗ. Johnny liền vòng tay qua vai Sulley chúc mừng. Đúng lúc đó Mike chạy xuống cầu thang, vui sướng vẫy vẫy bài thi được điểm A của cậu.

Sulley mở bài thi của mình ra và để lộ điểm C. Johnny cùng hội ROR nhìn nhau với ánh mắt lo lắng. Và đó là lần đầu tiên, Sulley không cảm thấy tình anh em ám áp trong hội ROR.

Còn Mike thì phấn khởi vô cùng. Cậu không thể chờ được tới lúc làm bài thi cuối khóa nữa. Thậm chí cả khi đang trực nhật, cậu cũng học. Hàng ngày, cậu dập dẫu thẻ công việc-học tập của mình và lái máy đánh bóng sàn nhà bằng một tay trong khi tay kia cầm sách dạy kỹ năng hù dọa. Hãy nhìn xem, cũng vì cậu quá tập trung vào cuốn sách đến nỗi chẳng thèm chú ý tới mọi thứ xung quanh đã khiến các sinh viên khác phải nhảy hết sang một bên tránh đường cho cậu.

Trong lớp học, Mike thể hiện các kỹ năng hù dọa trước Giáo sư Knight. Cậu thành thạo trình diễn tất cả những tư thế quan trọng: hàm Cá mập, Chăn tinh, hay kể cả Xác sống Gầm gù. “Có tiến bộ đáng kể đây, Michael,” Giáo sư Knight khen ngợi.

Đến lượt Sulley, cậu ta đứng đó khoe khuôn mặt đáng sợ của mình và gầm lên một tiếng thật lớn. Nhưng Giáo sư Knight lắc đầu nói, “Một gương mặt đáng sợ không làm nên một Dọa sư đầu trò Sullivan.” Sulley ngồi ra sau, sự tự tin của cậu sụt giảm đáng kể.

Sau buổi học, Mike trở về phòng ký túc và xé thêm một tờ lịch nữa. Ngày thi cuối khóa được khoanh tròn bằng mực đỏ. Đến rồi. Tháng Mười hai cuối cùng cũng đã đến!

Trong ngày trọng đại này, Mike và Randy tuy rất lo lắng nhưng vẫn tràn đầy quyết tâm. Hai anh chàng vẫn mài miết đồ bài nhau trong khi đi tới khoa Hù Dọa.

Từ phòng sinh hoạt của hội ROR phía bên kia sân trường, Sulley nhìn thấy Mike, cậu ta găng giọng đầy đe dọa. “Tôi sẽ chùi sàn nhà bằng cái thang bé tẹo tưởng-mình-biết-tuốt kia!” Sulley tuyên bố với đám anh em trong hội ROR.

“Rồi, rồi, cậu sẽ làm được, Xanh bự ạ.” Và rồi cũng trước sự kinh ngạc của Sulley, Johnny cởi chiếc áo khoác của hội ROR mà Sulley đang mặc ra, vất nó trên tay mình.

“Này! Đợi đã. Anh làm gì...”

Johnny mỉm cười. “Đây chỉ là biện pháp phòng ngừa thôi. Hội ROR toàn những sinh viên hù dọa đỉnh nhất trường, Sullivan ạ. Không thể nào chứa chấp một kẻ thua cái quả-bóng-chuyên-bãi-biển kia được.”

“Tôi sẽ đè bẹp gí hần ta!” Sulley phản đối.

Johnny vẫn cầm chiếc áo khoác in chữ ROR của cậu, đáp, “VẬY thì, cậu sẽ lấy lại nó nhanh thôi. Đã đến lúc khoa trưng cái tên nhà Sullivan rồi đây!”

Sulley bước vào lớp học, cậu ngồi xuống ngay cạnh Mike và Randy. Giáo sư Knight thông báo với các sinh viên, “Bài thi hôm nay sẽ đánh giá khả năng của mỗi trò trong việc phán đoán nỗi sợ hãi của một đứa trẻ loài người và đưa ra phương án hù dọa thích hợp trong một phòng hù dọa giả lập.” Thầy giáo chỉ vào căn phòng được mô phỏng như phòng ngủ của một đứa trẻ loài người. Trên giường, một người máy nhỏ được đặt nằm như một đứa trẻ đang ngủ. Các sinh viên hồi hộp nhìn vào khối máy móc đó.

“Trưởng khoa Hardscrabble sẽ dự giờ thi của chúng ta ngày hôm nay để xem những sinh viên nào được tiếp tục theo học khóa hù dọa này và những sinh viên nào bị loại,” Giáo sư Knight tiếp lời. Ông đưa tay về phía Trưởng khoa Hardscrabble đang đứng bên cạnh, với nét mặt nghiêm nghị, cô vờ như vô tình xem xét chiếc bình đựng tiếng hét của mình. “Bắt đầu nào!”

Ngay sau đó, sinh viên đầu tiên lên bục và chuẩn bị sẵn sàng dự thi. “Tôi là một cô bé năm tuổi rất sợ nhện và Ông già Noel,” Giáo sư Knight nói. “Trò sẽ dùng cách thức hù dọa nào đây?”

Cậu sinh viên nuốt khan khi thấy cô Trưởng khoa Hardscrabble dang rộng đôi cánh và bay lên phía cửa sổ đứng quan sát. “Dạ, em sẽ dùng kiểu Trườn-rồi-Dọa tùy cơ ứng biến ạ,” cậu ta đáp.

“Làm đi.” Giáo sư Knight nói.

Cậu sinh viên bước qua cánh cửa phòng giả lập, rồi nhào tới gằm lên với đũa tre rô-bốt trên giường. Cậu ta nhìn Giáo sư Knight, hy vọng mình đã làm đúng. Nhưng giáo sư chỉ đơn giản thông báo, “Kết quả sẽ được dán bên ngoài văn phòng của tôi. Người tiếp theo!”

Các sinh viên ngồi đợi tới lượt vào thi. Mike lôi cuốn sách giáo khoa ra nhả lại bài vào phúc chót. Cảm thấy bức bối trong lòng, Sulley ngó chăm chăm vào đối thủ của mình. Rồi cậu chợt thấy hội ROR kéo nhau vào trong phòng thi ngồi xem. Johnny gật đầu với Sulley. Tuy cũng gật đầu đáp lại nhưng Sulley chẳng cảm thấy được chút động viên nào.

Sulley đứng dậy và đi lướt qua chỗ Mike ngồi, hết-sức-vô-tình làm đổ cả chồng sách của cậu xuống sàn. “Này, cậu có nghĩ không hả?” Mike hỏi.

Sulley nhún vai. “Chả nghĩ gì sất,” cậu ta nói và bắt đầu co duỗi chân tay, làm nóng cơ thể chuẩn bị tới lượt thi của mình.

Randy nhìn sang Sulley và nói, “Thôi nào, Mike. Đi khỏi chỗ này đi.”

Mike gật đầu và định bước đi. Nhưng rồi cậu đổi ý, quay lại chỗ Sulley. “Cậu mới phải biến đi chỗ khác,” Mike nói. “Tôi đã học hành chăm chỉ cho kỳ thi này, không giống như cậu.”

Sulley chỉ cười đáp, “Là bởi vì cậu không thuộc về nơi này.”

Mike đứng đần người một lúc, nổi tức giận của cậu càng tăng lên. Rồi cậu hướng vào Sulley và gằm lên một tiếng thật lớn GRÀOOO!

Sulley lùi lại. Nhìn về phía chỗ ngồi, Sulley thấy hội nam sinh anh em ROR của mình đang quan sát. Cậu không thể để họ nghĩ cậu chùn bước được. Cậu cũng hít một hơi thật sâu và đáp trả, “GRÀOOOOO!” Lần này tới lượt Mike giật mình. Sulley cười to. “Đúng như tớ nghĩ,” cậu ta thì thào nói.

Sulley quay trở lại với việc tập luyện nhưng Mike thì không có ý định cho qua. Cậu nhảy đến trước mặt Sulley và gằm lên lần nữa. Chỉ trong phút chốc, cả lớp đã chú ý tới hai anh chàng quái vật đang mặt kề mặt mà gằm gào nhau.

“GRÀOO!”

“GRÀOOOO!”

“GRÀAOOOOO!”

Randy quay lại và nhìn thấy cô Trưởng khoa Hardscrabble cũng đang quan sát họ. Trong lúc đó, Sulley và Mike ngày càng tiến đến gần nhau hơn, tiếng gằm cũng ngày càng to hơn. Rồi điều khủng khiếp đã xảy ra khi Sulley nhảy lùi lại và vô tình đụng phải cái bệ đặt chiếc bình thét nổi tiếng của cô Trưởng khoa Hardscrabble.

Ai nấy đều kinh hoàng nhìn chiếc bình thét lắc lư và rơi xuống sàn nhà.



Mike và Sulley chết điếng người khi chiếc bình lăn quanh căn phòng. Rồi nó dừng lại, hoàn toàn không tổn hại gì. Cả hai cậu chàng quái vật đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc đó, nắp bình bật mở và tiếng thét kinh hoàng thoát ra! Các sinh viên há hốc mồm rồi nháo nhào chạy trốn khi chiếc bình bị xì hơi thét lượn quanh phòng giống như một quả bóng bay bị xì hơi. Cuối cùng, nó rơi xuống trước mặt Mike và Sulley với một tiếng bụp. Chiếc bình giờ đây đã hoàn toàn trống rỗng.

Một bóng đen to lớn dang rộng cánh đáp xuống trước mặt Mike và Sulley. Họ đang đứng đối mặt với Trưởng khoa Hardscrabble. Cô nhặt chiếc bình thét cạn khô lên. Randy ở bên cạnh sợ đến nỗi ngay lập tức tàng hình.

“Em xin lỗi, thưa cô,” Mike nói.

“Đó chỉ là một tai nạn thôi ạ,” Sulley thêm vào.

Trưởng khoa Hardscrabble nhún vai và nhìn vào chiếc bình rỗng, méo mó. “Cái gì, cái này ấy à?” Giọng của cô nghe vẫn rất bình thản. “Món kỷ vật cả đời hù dọa của tôi sao? Đúng rồi, tai nạn vẫn thường xảy ra, phải không nhỉ? Quan trọng là không ai bị thương cả.”

Mike và Sulley sững sốt. “Cô thật quá tốt bụng, thưa cô,” Mike nói với giọng đầy biết ơn.

Trưởng khoa Hardscrabble gật đầu. “Nào, giờ thì tiếp tục kỳ thi,” cô nói khi nhìn vào Mike. “Cậu Wazowski, tôi là một bé gái năm tuổi sống ở nông trại Kansas và mắc chứng sợ sấm sét. Trò sẽ dùng phương pháp hù dọa nào?”

Mike nhìn quanh đầy bối rối. “Em có nên vào phòng giả lập thực hiện không ạ?” cậu hỏi.

Trưởng khoa Hardscrabble rướn người về phía cậu. “Dùng phương pháp nào?” cô nhắc lại câu hỏi, giọng lạnh như băng.

Mike nhanh chóng nhớ lại bài vở và trả lời, “Đó là phương pháp Tiếp cận bằng Bóng và Bất ngờ Hét lớn ạ.”

“Thể hiện đi!” Cô Trưởng khoa ra lệnh.

Mike hít một hơi sâu. Là như thế. Chỉ phải làm như thế này. Nhưng trước khi cậu kịp bắt đầu, cô Trưởng khoa đã lại lên tiếng, “Dừng lại! Cảm ơn trò.”

“Nhưng em vẫn chưa...” Mike vội thanh minh.

“Tôi xem đủ rồi,” cô Trưởng khoa nói và quay lưng đi. Cô nhìn Sulley như muốn nói đã tới lượt cậu. “Tôi là một bé trai bảy tuổi...”

Trước khi cô kịp nói hết câu, Sulley đã tiến lên và GU...ẦMMMM một tiếng đầy dọa dẫm.

Cặp mắt rỗng của cô Trưởng khoa nheo lại, “Tôi vẫn chưa nói xong,” cô

nói.

“Em không cần biết mấy thứ đó để đi hù dọa,” Sulley trả lời đầy tự tin.

“Mấy-thứ-đó,” cô Trưởng khoa nói, “sẽ cho trò biết rằng đùa trẻ này sợ rần. Vì thế một tiếng gầm chẳng thể khiến thằng bé hét lên được đâu. Nó chỉ khiến thằng bé khóc toáng lên, đánh thức bố mẹ nó dậy, làm bại lộ thế giới quái vật và phá hủy hoàn toàn cuộc sống của tất cả chúng ta, và tất nhiên là chúng ta không thể để điều đó xảy ra rồi. Chính vì vậy tôi không thể cho phép các trò tiếp tục khóa học Hù Dọa này được nữa. Chúc một ngày tốt lành.”

Sulley bật cười lớn, không thể tin rằng cô Trưởng khoa lại làm thế. Nhưng rồi cậu thấy cái nhìn lạnh như băng trong mắt cô. “Khoan đã thưa cô, thế là thế nào? Nhưng em là người nhà Sullivan cơ mà!”

Cô Trưởng khoa Hardscrabble mỉm cười, “À, vậy thì tôi chắc gia đình trò sẽ rất thất vọng đây.”

Sulley nhìn quanh căn phòng đầy bối rối. Cậu nghĩ hẳn sẽ phải có ai đó bước lên và nói tất cả việc này chỉ là một sự hiểu lầm. Nhưng rồi cậu thấy Johnny và các anh em trong hội ROR rời khỏi phòng thi, mang theo cả chiếc áo khoác hội.

Khi Sulley loạng choạng bước đi trong nỗi kinh ngạc không thôi thì cô Trưởng khoa đã quay lại với Mike. “Còn trò, Wazowski, tôi e rằng trò bị thiếu hẳn một thứ không thể học được. Trò chẳng đáng sợ chút nào. Nên trò cũng không cần tiếp tục khóa học này nữa.”

Tin đó như một cú sét giáng xuống Mike. “Không đâu ạ, chắc cô nhầm lẫn rồi,” cậu nói. “Xin hãy cho em vào phòng giả lập. Em sẽ khiến cô ngạc nhiên đấy ạ!”

“Tôi rất nghi ngờ về điều đó đấy,” cô Trưởng khoa đáp lại. Cô gật đầu với Giáo sư Knight, thầy đang gọi sinh viên tiếp theo lên thi.

Mike chết lặng người. Cứ như vậy, mọi chuyện kết thúc. Cậu rời lớp học với cảm giác như có ai đó đã hút hết oxy để thở trong thế giới của cậu vậy.

Ngày tháng vẫn trôi qua và một học kỳ mới sắp bắt đầu, vào tháng Một. Quay lại với lớp học, Mike sốt ruột ngồi trên ghế nghe Giáo sư Brandywine giảng về những mẫu thiết kế bình thét. Đây là ngành học mới của Mike. Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ hướng về phía khoa Hù Dọa và tự hỏi tại sao mọi việc lại ra nông nổi này.

“Vài người nói làm công việc thiết kế bình thét này rất nhàm chán, chẳng có chút thử thách nào, rồi thì lãng phí tài năng thiên phú của một quái vật...” Giáo sư Brandywine nói bằng ngữ điệu đều đều của ông. Mike hoàn toàn đồng ý với điều đó.

Trong góc bên kia lớp học, Sulley ngồi đó lườm Mike. Trong suy nghĩ của Sulley, mọi thứ tại Học viện Quái vật này đều hoàn hảo cho tới khi Mike xuất hiện và phá hủy chúng.

Sau buổi học, Mike chán nản trở về ký túc xá. Sulley thì vẫn nhìn cậu đầy đe dọa, đi theo sau cậu suốt cả chặng đường. Cậu ta đang bức bối và cậu ta muốn Mike biết điều đó.

Nhưng Mike chẳng thèm để ý tới Sulley. Cậu đang rất buồn. Cậu đi thẳng về phòng ký túc và ngắm chiếc mũ MU của mình. Ước mơ của cậu đã tan vỡ. Cậu cầm cuốn sách giáo khoa về thiết kế bình thét lên và thở dài. Rồi đột nhiên, cậu quăng mạnh cuốn sách vào tường, nó đập phải cuốn lịch và... để lộ ra tờ rơi về Cuộc thi Hù Dọa của hội Kinh Hoàng được dính lên đó trong ngày đầu tiên cậu tới trường.

Mike nhích lại gần, cậu nhìn chăm chăm vào tờ rơi. Chậm rãi, một nụ cười nở trên môi cậu. Rồi cậu giật toạc tờ rơi khỏi tường và lao ra cửa. Nhưng khi mở cửa ra, cậu lại thấy Sulley đang đứng đó lờ mắt nhìn mình. “Tránh đường nào!” Mike hét lên và phi ra ngoài hành lang.

Mike lao ra khỏi tòa nhà và chạy thẳng tới khu Hội sinh viên. Một đám đông các quái vật cả nam cả nữ đang chen chúc nhau đứng đó, tất cả đều đang hướng về phía sân khấu ngoài trời.

Vị Chủ tịch hội Kinh Hoàng đứng trên sân khấu, đang diễn thuyết với đám đông bên dưới:

“Chào mừng các bạn đến với Cuộc thi Hù Dọa năm nay của hội Kinh Hoàng!”

Chị cao giọng nói. Mọi người hò reo inh ỏi, cổ động cho những nam nữ sinh quái vật tham gia cuộc thi. Rồi Chủ tịch hội tiếp tục, “Xin được trân trọng giới thiệu một vị khách đặc biệt của ngày hôm nay, đồng thời là người sáng lập cuộc thi này, cô Trưởng khoa Hardscrabble!”

Cả đám đông lại reo hò lần nữa khi cô Trưởng khoa bước lên bục diễn

giả. “Xin chào các trò,” giọng cô trầm thấp gần như gầm gừ. “Khi còn là sinh viên, tôi đã lập ra những cuộc thi đầy tình bằng hữu này. Nhưng hãy chuẩn bị tinh thần: muốn mang được cúp về, bạn phải là một quái vật đáng sợ nhất trong toàn trường!” Sau một tràng pháo tay thật lớn nữa, cô kết lại bằng một nụ cười nhạt, “Chúc may mắn và chúc những quái vật xuất sắc nhất thắng cuộc.”

Chủ tịch hội mỉm cười và tuyên bố, “Được rồi, tất cả mọi người! Việc đăng ký tham dự cuộc thi đã chính thức...”

Nhưng trước khi chị kịp nói “kết thúc” thì bỗng có một tiếng hét từ dưới đám đông, “ĐÔI ĐÃ! Tôi muốn đăng ký!” Là Mike nhỏ bé.

Đôi mắt của Trưởng khoa Hardscrabble nheo lại khi Mike dạt đám đông tiến đến. “Cậu phải thuộc một hội nào đó thì mới được tham dự,” Chủ tịch hội nhắc nhở Mike.

Mike quay lại và liếc mạng nhìn quanh đám đông. Cuối cùng cậu chỉ vào một hội sinh viên duy nhất mà cậu nghĩ chắc chắn họ sẽ cho cậu vào. “Chú ý! Hội đoạt quán quân cuộc thi năm nay,” cậu trịnh trọng nói, “sẽ là những người anh em, anh em của tôi, thuộc hội... Oozma Kappa!”

Cả đám đông quay lại nhìn các thành viên Oozma Kappa, trông họ cũng bàng hoàng không kém gì đám đông đang nhìn mình. Oozma Kappa – nhóm lập dị đứng đó đầy tự hào: một quái vật hói đầu, trung tuổi; một cậu quái hai đầu gầy nhẳng; một cậu bốn tay; và một cậu mũm mĩm tròn xoe với hai má hồng hào cùng cả mớ mắt; cuối cùng là một quái vật lông lá bù xù trông có vẻ e thẹn. “Xin chào!” Quái vật mũm mĩm ngượng nghịu. Quả bóng cậu ta đang cầm bỗng rụng bị vỡ đánh bụp, cảnh tượng đó khiến cả đám đông cười ầm lên.

Trưởng khoa Hardscrabble tiến về phía Mike. “Trò Wazowski,” cô lạnh lùng, “trò đang làm gì thế?”

“Cô vừa nói rằng người thắng cuộc thi này là quái vật đáng sợ nhất trong toàn trường,” Mike trả lời. “Nếu em thắng, điều đó có nghĩa cô đã loại một Dọa sư xuất sắc nhất trường đấy ạ.”

“Điều đó không thể xảy ra,” cô Trưởng khoa thẳng thừng đáp.

“Nếu vậy cô có thể đánh cược một phen với em không?” Mike nói. Đám quái vật bắt đầu xôn xao vì kinh ngạc. Phải chăng cậu sinh viên này đang muốn thách thức cô Trưởng khoa? Cô Hardscrabble nhìn cậu với ánh mắt đe dọa. Chỉ trong một thoáng, Mike cảm giác như cô ấy sẽ đổ nước sốt lên người cậu rồi ăn tươi cậu như đánh chén một quả trứng. Nhưng cậu vẫn đứng đó đầy kiên định. “Nếu em thắng, xin cô cho em vào học lại khóa Hù Dọa.”

“Và điều đó thì chứng minh được gì đây?” cô gằn từng tiếng hỏi.

Mike đáp lời, “Rằng cô đã sai, thua cô.”

Trưởng khoa Hardscrabble thoáng chút nghĩ ngợi, nhân tiện cô đánh giá luôn cậu chàng quái vật màu xanh lá bé tìn hìn đang đứng trước mặt mình. “Tốt thôi,” cuối cùng cô nói. “Nếu trò thắng cuộc, tôi sẽ cho phép cả nhóm của trò vào học lại khóa Hù Dọa. Nhưng nếu trò thua cuộc, thì hãy đóng gói đồ và rời khỏi trường này.”

“Đồng ý, thưa cô!” Mike đáp.

“Giờ thì trò phải tìm đủ thành viên để có thể tham gia cuộc thi,” cô Trưởng khoa tiếp lời.

Mike nhìn vào nhóm của mình và thấy hoàn toàn đúng luật. Cậu quay lại chị Chủ tịch hội Kinh Hoàng hỏi, “Có vấn đề gì sao? Chỉ cần sáu người là đủ phải không ạ?”

“Chúng tôi đếm người chứ không đếm đầu,” chị Chủ tịch nói, chỉ tay về phía quái vật hai đầu. “Cậu ta chỉ tính là một người thôi.”

Trưởng khoa Hardscrabble mỉm cười khi quan sát vẻ lúng túng của Mike. “Có ai muốn gia nhập hội chúng tôi không?” Mike hỏi đám đông. “Bất kỳ ai cũng được?”

Đột nhiên, Mike nhìn thấy cậu bạn cùng phòng trong đám đông. “Randy! Randy, cảm ơn trời phật, tớ cần cậu vào đội tớ!”

“Ồi, xin lỗi Mike,” Randy nói. “Tớ đã có đội mất rồi.” Randy đi về phía Johnny và Mike nhìn thấy cậu ta đang mặc chiếc áo khoác của hội ROR.

“Anh bạn!” Johnny quay lại nhìn Randy vui vẻ nói, “Làm trò coi nào!” Nở một nụ cười, Randy tự làm mình biến mất. Trò hay ho này làm cả hội ROR cười ầm lên.

Mike vội cuống cuống. Cậu nhảy lên nóc một chiếc xe trong bãi đỗ xe gần đó và kêu gào nài nỉ, “Làm ơn, có ai đó! Tôi cần một thành viên nữa. Chỉ một quái vật nữa thôi!”

Nhưng chẳng ai đáp lại cậu cả.

Mike vẫn nhìn vào đám đông, hy vọng có một ai đó, bất cứ ai cũng được, muốn gia nhập hội Oozma Kappa. Cuối cùng Chủ tịch hội Kinh Hoàng nhìn Mike và nói, “Ừm, rất tiếc nhưng mọi chuyện có vẻ không ổn cho lắm. Chúng tôi phải tiếp tục công việc thôi. Đội của cậu không đủ tiêu chuẩn.”

Đội nhiên, một giọng nói vang lên. “Có đây!” Một quái vật to lớn gạt đám đông và bước lên đứng trên nóc chiếc xe cùng với Mike. Đó là Sulley, kẻ đã đi theo Mike và chứng kiến toàn bộ sự việc. “Người nổi tiếng đã đến rồi đây,” cậu ta nói.

“Cậu?” Mike thốt lên, nhìn chằm chằm vào Sulley. “Không đời nào!” Rồi Mike lại quay lại với đám đông. “Có ai không, ôi làm ơn! Bất cứ ai cũng được!”

Chủ tịch hội Kinh Hoàng đã mất hết kiên nhẫn. “Chúng tôi kết thúc việc đăng ký rồi,” chị nói, “rốt cuộc cậu ta có ở trong đội của cậu không?”

Mike giơ hai cánh tay màu xanh lá bé xíu của mình lên đầu hàng và nói, “AAA...! Thôi được rồi. Cậu ta thuộc đội của tôi.”

Cô Trưởng khoa mỉm cười lạnh lùng với Mike.

“Chúc may mắn!” cô nói rồi bước đi.

Sulley chỉ nhún vai. “Được rồi, Wazowski, kế hoạch thế nào?”

Tối hôm đó, Mike và Sulley đi tới phòng sinh hoạt của hội Oozma Kappa, mang theo cả đồ đạc. Hai người đứng trước một căn nhà nhỏ trông vẻ bề ngoài nghiêm nghị với cổng mái vòm và rèm cửa đăng-ten treo trên cửa sổ. “Cái nhà này là phòng sinh hoạt của hội ư?” Sulley hỏi.

Đúng lúc ấy, quái vật trung tuổi hói đầu mở toang cửa bước ra, nhiệt liệt chào mừng họ. “Chào các chàng trai cùng đội!” anh ta nói, vẫy vẫy những xúc tu của mình. “Nào nào, vào nhà đi! Thật vinh hạnh cho chúng tôi khi được tiếp đón các bạn tới ngôi nhà mới!”

Mike và Sulley trao đổi ánh mắt nghi hoặc khi bước chân vào ngôi nhà trông chẳng khác gì nhà của một bà lão. Bên trong toàn đồ linh tinh và những cái gối tựa diêm dúa đầy ren là ren. “Chúng tôi gọi căn phòng này là Trung tâm Tiệc Tùng,” cậu quái vật mũm mĩm cười toe toét.

“Về mặt kỹ thuật thì chúng tôi chưa từng có bữa tiệc nào ở đây,” một cái đầu của quái vật hai đầu giải thích.

“Nhưng nếu có,” cái đầu còn lại chêm vào, “thì mọi thứ luôn sẵn sàng!” Nói rồi cậu ta bật cái điều khiển và một quả cầu disco lấp lánh bỗng đầu xuất hiện trên trần nhà và... rơi xuống sàn, vỡ tan.

Quái vật trung tuổi vui vẻ đưa cho Mike một cốc nước. “Ô hô! Phục vụ ca cao nóng đây. Ê hê! Tiếp theo... của cậu này!”

Mike cố gắng kéo mọi người quay lại vấn đề chính bằng cách trịnh trọng nói với các thành viên trong đội, “Tôi muốn bắt đầu câu chuyện bằng việc...”

Nhưng Sulley đã chen ngang. “Vây là...” cậu nói, nhìn đội Oozma Kappa bằng ánh mắt đầy ngờ vực, “các cậu cũng học khóa Hù Dọa?”

“Chúng tôi ước gì được thế!” quái vật đầu hói trả lời. “Không một ai trong số chúng tôi trụ được lâu. Hẳn chúng tôi không phải là những người cô Hardscrabble cần tìm.” Anh ta đưa cho Sulley tấm danh thiếp của mình, “Tôi là Don Carlton, ‘sinh viên lão làng’,” anh ta giới thiệu với một tiếng thở dài. “Ba mươi năm trong ngành dẹt may và rồi Don bảnh chọe bị sa thải. Giờ tôi có thể ném mình vào những bữa tiệc tùng vô bổ hoặc quay lại trường và học về máy tính.”

Mike và Sulley khẽ gật đầu rồi quay sang quái vật hai đầu. “Xin chào, tôi là Terry kêu với chữ Y dài ở cuối!” Một cái đầu nói.

“Còn tôi là Terri lùn với chữ I ngắn ở cuối!” Cái đầu thấp hơn nhưng trông gần giống hệt cái kia nói. “Anh tôi có thể cao hơn, nhưng tôi thì...”

“Đẹp trai hơn!” Cả hai cái đầu cùng đồng thanh nói. Rồi hai cái đầu quay lại nhìn nhau và cùng cười.

Một quái vật lực lưỡng gần như chỉ có hai chân cùng bộ lông tím đậm cộc cằn giới thiệu bản thân. “Chào! Tôi là Art, nhà Triết học Cách Tân. Rất vui được ở đây cùng các bạn, cười cùng các bạn... và khóc cùng các bạn!” Cậu ta kết thúc câu nói đầy cảm xúc rồi đưa tay lau mắt. Art đưa cho Mike và Sulley mỗi người một quyển nhật ký có con ngựa một sừng trên trang bìa. Sulley nhìn quyển nhật ký như thể nó bị bệnh vậy. “Tôi nghĩ các cậu sẽ muốn lưu giữ một hành trình đẹp như mơ.” Art giải thích.

Đúng lúc đó, quái vật mũm mĩm bỗng nhào ra từ phía sau Sulley khiến cậu chàng to xác giật nảy mình nhảy dựng và hét lên.

“Tên tôi là Scott Squibbles,” cậu nhóc mũm mĩm nói, chớp cùng lúc năm con mắt của mình. “Bạn bè gọi tôi là Mít ướt. Tôi không năng nổ, không hướng ngoại và hầu như cũng không được chào đón ở bất cứ đâu... trừ ở đây.”

Vây là đã xong màn chào hỏi. Mike thêm một lần nữa cố gắng giành quyền kiểm soát cả đội. “Nào, giờ thì chúng ta đều đã biết nhau, với tư cách là đội trưởng...” Nhưng cậu vừa mới bắt đầu thì Sulley lại chen ngang một lần nữa.

“Về cơ bản, các cậu không hề có tí kinh nghiệm hù dọa nào à?” Sulley hỏi.

Tất cả các thành viên hội Oozma Kappa đều bật cười lớn. “Không nhiều

lắm!” Mít ướn nói. “Nhưng giờ chúng tôi đã có cậu!”

Don gật đầu quả quyết. “Cậu là quái vật đáng sợ nhất mà tôi từng thấy, kể cả với mấy cái đốm hồng kia nữa.”

Mike nhìn tất cả bọn họ với vẻ không-thể-tin-nổi. “Này, thực ra thì,” cậu nói. “Tôi nghĩ tôi mới là người gom đội của chúng ta lại đây.” Nhưng có vẻ như không ai lắng nghe cậu cả. Mít ướn đang bận nắm bàn tay to lớn của Sulley và giờ nó đặt lên trên đầu mình.

“Tay của cậu còn to hơn cả cái mặt của tôi này!” Mít ướn nói với vẻ hâm mộ cực kỳ.

“Trông cậu ta như một ngọn núi có lông vậy!” Terry kêu chêm vào.

“Chúng tôi nghĩ giấc mơ của chúng tôi đã kết thúc rồi nhưng như Mike đã nói, nếu chúng ta thắng, tất cả sẽ được vào học khóa Hù Dọa!” Don kêu to.

“Chúng ta sẽ trở thành những Dọa sư chuyên nghiệp!” Terry kêu cũng reo lên vẻ hứng khởi.

“Ừ!” Sulley nói giọng đầy nghi ngờ. Cậu nhìn Mike bằng ánh mắt lo lắng và ngờ vực. Nhưng Mike chỉ đơn giản mỉm cười và gật đầu, cứ như bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra vậy.

Tối muộn hôm đó, Don dẫn Mike và Sulley tới phòng của hai người. “Và đây là những gì các chiến hữu đang chờ đợi – căn phòng rất riêng và rất Oozma Kappa chỉ của riêng hai cậu!” anh nói trong khi bật đèn phòng. Mike và Sulley nhìn một lượt căn phòng bé xíu cùng chiếc giường tầng trong đó. Don cười. “Chúng tôi để các cậu tự phân giường nhé,” anh vui vẻ nói. “Nếu cần bất cứ thứ gì, các cậu chỉ cần gào ầm lên là xong!”

Sulley gật đầu khi Don đóng cửa lại và rời đi. Sau đó cậu quay sang Mike. “Cậu đang đùa tôi phải không?” cậu ta hỏi, chắc mẫm cái hội Oozma này chả bao giờ có thể thành Dọa sư được.

“Nghe này, chẳng cần họ giỏi. Tôi sẽ gánh cả đội!” Mike đáp lời.

“Thật vậy sao? Liệu ai gánh nổi cậu đây?” Sulley gất gỏng.

Mike liền nổi giận, “Này, nếu cậu muốn quay về học thiết kế bình thét, thì cậu biết cửa ra ở đâu rồi đấy!”

Sulley lê đôi chân to tướng của mình, trầm ngâm. Mike nói đúng. Họ phải làm tốt mọi chuyện ở đây. Đúng lúc đó, đèn phòng vụt tắt. Sulley thử bật tắt lại công tắc đèn. Nhưng chẳng thấy gì cả. “Tuyệt thật,” Sulley lẩm bẩm.

“Các chiến hữu, có ai ở nhà không?” Mike cất tiếng hỏi khi cậu cùng Sulley tìm lối đi trong căn nhà ngập tràn bóng tối. Bỗng cánh cửa bên phải hé mở, để lộ một cầu thang dẫn xuống tầng hầm. “Ú u, xin chào?” Mike nói khi nhìn thấy thứ ánh sáng mờ ảo đó. “Các cậu ơ?”

Mike và Sulley bước xuống cầu thang dẫn tới tầng hầm. Một chân nến cháy sáng được đặt giữa căn hầm. Cả hai giật nảy mình khi trông thấy một quái vật trùm khăn bước ra từ trong bóng đêm. “Các cậu có thể trao cả linh hồn cho anh em Oozma Kappa không?” kẻ trùm khăn hỏi, giọng trang trọng. Chiếc khăn trùm bị kéo lại phía sau một chút làm lộ bộ ria mép. Đó là Don.

Bất thành linh, một ai đó đánh mạnh vào Mike từ phía sau bằng một thanh gậy. “Ái!” Mike ré lên.

Rồi từ phía sau, quái vật hai đầu trùm khăn bước ra. Một cái đầu nói, “Các cậu có thể sẽ giữ bí mật,” rồi cái đầu thứ hai nói nốt, “về tất cả những gì các cậu thấy ở đây không?”

Ngay cả Sulley cũng bị đánh từ phía sau. “NÀY!” cậu kêu lên giận dữ.

Mít ướm bước ra từ bóng tối trong trang phục đen phủ từ đầu đến chân. “Các cậu có tuyên thệ trước...” vừa lúc cậu bắt đầu nói thì đèn hầm bật sáng. Một bà quái vật tròn trịa với mái tóc hồng uốn cong từng lọn, núng nính bước xuống cầu thang, bê theo một giỏ đồ giặt.

“Ồi trời, là mẹ đấy à!” Mít ướm nói, liếc mắt về phía đèn vừa bật. “Bọn con đang thực hiện nghi lễ kết nạp thành viên mà!”

“Ôiii, đáng sợ quá!” Bà Squibbles nói. “Vậy thì cứ tiếp tục đi. Coi như không có mẹ ở đây nhé!”

Mít ướn nhìn Mike và Sulley với vẻ ngượng ngùng. “Đây là nhà mẹ tôi,” cậu giải thích khi bà Squibbles bật máy giặt. Mít ướn chỉ biết thở dài rồi bắt đầu lại nghi thức. “Các cậu có hứa sẽ bảo vệ anh em trong hội dù trong bất cứ hoàn cảnh nguy hiểm nào không?”

Khi Mít ướn đọc lời tuyên thệ, bà Squibbles cho một đôi giày thể thao vào trong máy sấy và bật nút. Mít ướn cố gắng nói to hơn thứ âm thanh của đôi giày quay trong máy đang mỗi lúc một lớn hơn. “Các cậu có hứa sẽ bảo vệ hội Oozma Kappa dù nguy hiểm đến đâu đi nữa, dù bị tra tấn đau đớn đến đâu đi nữa không?” Mít ướn gào lên hòng át đi tiếng đôi giày cứ liên tục kêu thùng thục trong máy sấy. “Hy sinh mọi thứ các cậu có...” Thùng thục. “Thôi, quên đi,” Mít ướn đành bỏ cuộc. “Các cậu vào hội rồi đấy.”

Các anh em trong hội Oozma Kappa vây xung quanh Mike và Sulley. “Chúng tôi biết sẽ chẳng ai chọn hội chúng tôi ngay từ đầu đâu,” Don nói. “Vì vậy thật ý nghĩa khi các cậu ở đây với chúng tôi.”

“Tôi thì không thể chờ đến giây phút được đi hù dọa với các cậu nữa rồi, các chiến hữu ạ,” Mít ướn nói với Mike và Sulley khi vung về ôm chầm lấy họ. Cậu đưa cho mỗi người một chiếc mũ bóng ném của hội Oozma Kappa. Mike đội nó lên đầu. Rồi cậu nhìn lên Sulley đang đứng đó với chiếc mũ trong tay như đang phân vân có nên vào hội hay không. Cuối cùng, Sulley cũng đội chiếc mũ bé tin hìn đó lên cái đầu khổng lồ của mình, điều đó đã khiến cả hội Oozma Kappa hò reo vui sướng.

Thế rồi Terri lùn và Terry kêu chạy đến chỗ Sulley và đánh mạnh vào cậu lần nữa. Sulley quay lại, giật phắt lấy cái gậy gỗ và bẻ nó làm đôi.

“AAA...!” Terri lùn và Terry kêu kêu toáng lên khi lon ton chạy trốn.

Rồi cả nhóm vui vẻ đi lên cầu thang vào phòng khách. “Đến giờ ăn mừng rồi!” Mít ướn nói. “Mang cái ghế dài có nệm lên nào các quý ông, vì chúng ta sẽ xây một pháo đài phòng thủ!”

Sáng hôm sau, Mike vẫn đang lăn lộn trên giường và ôm một cái gối lông màu xanh da trời. Vẫn chưa tỉnh ngủ, Mike vuốt ve nó và lầm bầm, “Anh biết em là nàng công chúa xinh đẹp còn anh chỉ là một thằng chăn ngựa...” Đến khi mở mắt ra, cậu nhận ra thứ mình ôm là cánh tay của Sulley đang lủng lẳng từ chiếc giường tầng phía trên buông xuống. “ÁÁÁ...!” Mike kêu gào thảm thiết trong khi cố đẩy cánh tay đó ra.

Sulley tỉnh dậy và rơi khỏi giường. “Cậu làm cái quái gì thế?” cậu ta quát Mike.

“Cái tay góm ghiếc của cậu ở trên giường tôi!” Mike quát trả.

Mắt Sulley nheo lại, “Cậu đã hôn tay tớ ư?”

Mike giả vờ cười to, “Hôn tay cậu á? Còn lâu! Thế còn chứng rụng lông của cậu thì sao hả?”

“Tớ không hề rụng lông,” Sulley đáp tấp lự.

“Thật à?” Mike hỏi giọng ngờ vực. Cậu đập một cái vào tấm nệm của Sulley và thế là những sợi lông màu xanh da trời lả tả rơi xuống giường cậu.

Sulley càu nhàu gì đó, rồi cậu cố cử động chân tay bên cạnh Mike.

“Xin lỗi,” Mike nói và đi về phía cửa ra. “Để tôi đi...”

“Tớ chỉ muốn lấy đồ của mình thôi,” Sulley làu bàu.

Hai người bắt đầu né, tránh chạm nhau khi cố di chuyển quanh căn phòng bé xiu, cho tới khi cả hai lao được ra khỏi cửa và ngã nhào xuống sàn hành lang.

Đột nhiên, có một ánh sáng lóe lên! Mike và Sulley nhìn lên và trông thấy các thành viên hội Oozma Kappa đang đứng tùm tùm trong hành lang. “Buổi sáng đầu tiên trong nhà mới!” Mít ướn lên tiếng, cậu ta đang cầm máy ảnh trong tay.

“Cái này sẽ cho vào album đây!” Art thêm vào.

Đúng lúc ấy, Don chạy lên cầu thang. “Các cậu! Chúng ta có thư này! Đây là sự kiện đầu tiên của Cuộc thi Hù Dọa!” Mike, Sulley và các thành viên khác của hội Oozma Kappa – OK, nhanh chóng tụm lại với nhau. Có điều, Mike đã phải rất cố gắng để lấy được lấy lá thư từ tay Don bởi nó cứ dính chặt vào các xúc tu của anh ta. Don chỉ cười, anh cố giật lá thư ra, miệng lầm bầm nói xin lỗi, “Ồ! Xúc tu mà... hơi dính tí.”

Cuối cùng, Mike cũng giật được bức thư và đọc yêu cầu trong đó. “Đợi một chút,” Mike nói với vẻ ngạc nhiên. “Họ muốn hẹn gặp chúng ta ở đâu?”

Đêm đó, Mike, Sulley và hội OK đi đến cổng thoát nước to và tối om trong trường. Nước nhỏ giọt từ phía trên trần xuống và âm thanh tiếng bước chân của họ vang vọng một cách kỳ lạ khắp đường ống cống lạnh lẽo, ẩm

uớt. Họ ngoặt ở góc cua và nhìn thấy một đám đông. Chủ tịch và Phó Chủ tịch hội Kinh Hoàng đang đứng trên bục sân khấu trung tâm của cổng thoát nước.

“Chào mừng đến với vòng đầu tiên của Cuộc thi Hù Dọa có tên: Thách thức chất độc!” Chị Chủ tịch nói với các đội thi. “Mọi Dọa sư khi tiến vào phòng của những đứa trẻ loài người đều phải đi qua cả một khu mỏ chứa các chất cực độc vì chẳng có gì độc hại hơn trẻ em loài người cả!”

Anh Phó Chủ tịch tiếp lời, “Nhưng cảm ơn khoa Sinh Học của Học viện Quái vật, chúng ta đã phát minh ra một thứ gần giống với đồ chơi của chúng – quả cầu gai phát sáng!”

Cả hội Oozma nhìn thấy một nhóm sinh viên khệ nệ bê ra một cái thùng gỗ to tướng. Chủ tịch hội Kinh Hoàng dùng gắp kim loại, thò vào trong thùng và lôi ra một thứ gì đó tròn tròn màu xanh với đồng gai nhọn bao quanh, nó kêu tanh tách và còn xì ra những tia lửa đầy hăm dọa.

“Ôiiii,” Art kêu lên đầy phấn khích. “Tớ muốn chạm vào nó quá!”

Chị Chủ tịch chỉ sang phía bên kia sân khấu, một đường hầm dài rải hàng trăm quả cầu gai đang kêu tanh tách và phát sáng. Dường như chỉ có Art là người bị hấp dẫn khi nhìn thấy chúng. “Đây là vạch xuất phát,” Phó Chủ tịch nói. “Ánh sáng phía cuối đường hầm kia chính là vạch đích. Bất cứ ai về cuối cùng sẽ bị loại khỏi cuộc thi.”

“Bị loại sao?” Terry kêu hoảng hốt.

Mike nhìn cậu ta bằng con mắt duy nhất của mình. “Chúng ta sẽ không thua. Tất cả những gì chúng ta cần là đây,” cậu nói và chỉ vào ngực mình.

Mít uớt cười thích thú. “Ý cậu là trái tim?”

“Không, là tôi ấy,” Mike trả lời. “Tôi sẽ chiến thắng cuộc đua này cho cả đội chúng ta.”

Sulley nhìn Mike như thể cậu bị mất trí vậy. “Được rồi,” Sulley nói, đẩy Mike ra. “Đáng yêu đấy nhưng tránh ra cái coi. Tớ mới là người chiến thắng.”

Và lần này là Mike đẩy Sulley. “Đây là cuộc đua vượt chướng ngại vật!” cậu nói, nhìn lên Sulley, “cậu định sẽ làm gì? Gầm lên với nó hay sao?”

Đội nữ sinh PNK trong đồng phục màu hồng tươi đứng ngay cạnh đội Oozma. “Được rồi,” một thành viên trong đội PNK nói với cả đội. “Chúng ta cần phải đoàn kết, nào hãy đứng sát nhau đi!”

Khi các đội khác cũng đứng vào vạch xuất phát, Chủ tịch hội Kinh Hoàng xướng lên thông báo cuối cùng, “Các đội, chú ý, còn một điều cuối cùng. Các bạn sẽ phải chạy trong bóng tối.”

Đột nhiên, cả cái cổng trở nên tối om om. Và các thành viên Oozma đang từ hồi hộp lo lắng, bỗng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Trong bóng tối, những quả cầu gai độc sáng lập lòe và xì lửa một cách đáng ngại. “Mình muốn về nhà!” Mít ướn thốt lên.

“Vào vạch!” Phó Chủ tịch hội Kinh Hoàng thông báo. “Chuẩn bị!”

Mike liếc nhìn Sulley còn Sulley dòm các đội khác đang di chuyển vào vị trí, chuẩn bị cuộc thi vượt chướng ngại vật. Các thành viên còn lại của đội Oozma đứng ngay sau hai người họ, nhưng Mike và Sulley không thèm để ý. Cứ như thể đây là cuộc đua phân định thắng thua chỉ của hai người bọn họ mà thôi.

“XUẤT PHÁT!” anh chàng Phó Chủ tịch hét lên.

“AAA...!” Art la lên rồi lao vào đường hầm đầu tiên. Kinh ngạc, đội Oozma và các đội khác cũng chạy theo. Nhưng khi Art lao tới ôm lấy một quả cầu gai, ngay lập tức cậu ré lên khi nó bắn ra tia lửa và chích cậu hết chỗ này tới chỗ khác. “Oái!” Art kêu toáng. Những chỗ bị chích trên chân cậu đang tấy lên rồi.

Sau đó đến lượt Mít ướn cũng rú lên khi những quả cầu gai bám vào cậu khiến cậu trượt chân ngã. Lúc này, đội NPK đã chạy vượt qua những thành viên Oozma đang nằm đó mà đuổi theo Mike và Sulley.

Mike và Sulley ngang sức ngang tài, cẩn thận tránh đụng trúng những cái gai nhọn hoắt. “Tốc độ nhanh nhất của cậu rồi đó hả?” Mike hét lên với Sulley.

“Chỉ mới bắt đầu thôi!” Sulley hét đáp lại khi họ tiến vào một quãng đường hầm tối tăm với đầy những quả cầu gai màu xanh treo lơ lửng.

“Này, các chiến hữu!” Don gọi với từ phía sau. “Chúng tớ bị rớt lại một chút. CÁC CHIẾN HỮU?”

Một quả cầu gai lắc lư văng trúng vào chân Sulley, thế là lập tức, Mike chạy vượt lên trước. Nhưng Sulley đã vội ngóc đầu lên chạy tiếp, dù hết lần này tới lần khác đụng trúng cầu gai. Cậu bắt kịp Mike rồi chạy vượt qua. Cậu đã trông thấy đội ROR đang dẫn đầu.

Nhưng thật là phiền khi Sulley chạy tới gần những kẻ từng là anh em của mình, cậu lại sảy chân và ngã nhào. Đội ROR bỏ lại cậu trong đám bụi. “Gặp lại sau nhé, đồ thua cuộc,” Chet nói khi Sulley nhồm dậy và lại đụng trúng một quả cầu gai.

Mike từ đâu thành linh chạy tới, vượt qua Sulley. Nhưng Sulley không dễ dàng từ bỏ như thế. Cậu gạt đám cầu gai ra và dù bị chích liên tục, cậu vẫn tiếp tục lao đi. Nhưng đội ROR đã về đích đầu tiên. Đám đông hò reo khi Chủ tịch lên tiếng thông báo, “Đội Rống Ồ Ồ Rống về thứ nhất!”

Mike và Sulley bỏ nhào tới vạch đích cùng lúc trong khi vẫn đang cự nự

lẫn nhau. Đám đông cười lớn. Một tay chụp ảnh gào lên, “Bọn dở hơi Oozma!”

“Vị trí thứ hai cũng đâu có tệ chứ!” Mike gào lên cãi lại.

Nhưng ngay sau đó cậu nghe Chủ tịch hội tuyên bố, “Vị trí thứ hai, đội Há Hốc Mồm!”

“Cái gì?” Sulley kêu lên, không tin nổi vào tai mình.

Một quái vật trong đám cổ vũ kêu to, “Cả đội các cậu phải cùng về đích thì mới được tính!”

“Ôi, không!” Sulley than thở. Lần cuối cậu thấy các thành viên đội Oozma là khi họ đang nằm dài trên mặt đất trong đường hầm.

“Về thứ ba, đội EEK,” Phó Chủ tịch thông báo. “Về thứ tư, đội PNK... thứ năm là đội HSS... và cuối cùng là... Oozma Kappa!”

“Không, không!” Mike khiếp đảm, cậu quay lại nhìn các thành viên còn lại trong đội Oozma đầy vết bầm dập và súng tủy cuối cùng cũng đi tới vạch đích.

“Oozma Kappa bị loại!” Chủ tịch hội Kinh Hoàng thông báo.

Hoảng hốt, Mike bước lùi lại và vô tình đụng phải Trưởng khoa Hardscrabble. Lần này cô nở một nụ cười hài lòng với cậu. “Đừng tỏ ra kinh ngạc như vậy, trò Wazowski,” cô nói. “Đúng là chỉ có phép màu mới giúp trò trụ lại đây thôi.”

Khi Mike tê tái gật đầu thì Chủ tịch hội đột nhiên nói, “Mọi người, xin chú ý, chúng tôi có một thông báo mới! Đội Há Hốc Mồm bị loại vì gian lận. Họ sử dụng kem bôi bảo vệ da không hợp lệ vì thế sẽ bị loại khỏi cuộc thi.”

“Cái gì cơ? Đây là kem dưỡng da mà!” Một quái vật màu đỏ bực chảng trong hội Há Hốc Mồm phản đối. Cả đám đông nhìn thấy trọng tài lau sạch chất kem đó trên cánh tay cậu ta rồi giơ quả cầu gai vào. Bụp! Cả cánh tay cậu ta phồng to lên như một quả bóng bay.

“Đúng là phép màu! Đội Oozma Kappa được quay lại cuộc thi!” anh chàng Phó Chủ tịch thông báo lần nữa.

Nụ cười trên môi cô Trưởng khoa biến mất. Cô lườm Mike. “Vận may rồi cũng bỏ các trò mà đi thôi!” Cô nói rồi cất cánh bay khỏi đường hầm.

Mike nhìn Sulley. Rồi cậu quay sang nhìn lại cả đội Oozma dù súng vù, bầm dập vẫn đang vẫy tay liên hồi với cậu. “Xem ra mọi chuyện khó hơn mình tưởng,” cậu lầm bầm.



Hôm sau, Mike gọi toàn đội đến khuôn viên trường. Sulley tựa người vào một gốc cây đứng xem khi Mike bắt cả đội xếp hàng như tập trận. “Được rồi, đội Oozma nghe đây!” Mike nói. “Chúng ta vừa mới chiến thắng cùng nhau, điều đó có nghĩa là tôi cần từng người trong các cậu phải cố gắng hết mình.”

“Chúng tớ đã lập một danh sách những điểm mạnh và điểm yếu của mình ra đây,” Mít ướm cười nói, đưa cho Mike một tờ giấy.

Don bước lên phía trước. “Hồi còn trong trường trung học tôi là chuyên gia trò ‘ú òa’. Thế nên tôi có thể lén vào một cái tổ chuột trong nhà máy sản xuất gối đây,” anh nói và bắt đầu bò qua lối đi. Nhưng những xúc tu bám dính xuống nền đất tạo nên những tiếng púp-púp-púp. “Ui, xin lỗi nhé,” Don ngượng ngịu. “Nó trở nên dính như thế mỗi khi tôi đổ mồ hôi.”

Đến lượt Terri lùn và Terry kêu. Một tay họ xò ra một bộ bài. “Chúng tôi là những chuyên gia trong ngón nghề ảo thuật cổ đại,” Terry kêu nói, tạo nên một bầu không khí đầy bí hiểm khi cậu tung các quân bài lên trước mặt mọi người.

“Cái chính là đánh lạc hướng,” Terri lùn giải thích. Nhưng chỉ ngay sau đó, tất cả các lá bài vô tình rơi ra từ trong tay áo cậu ta xuống đất. Terry kêu nhìn cậu em trai rồi thở một hơi dài ngán ngẫm.

“Tôi có một ngón chân phụ đây,” Art nói. Cậu ta cười khùng khục nói thêm, “và tất nhiên nó không ở cùng với tôi.”

Mike nhận thấy những anh chàng quái vật này cần được chỉ dạy thêm. “Nào các cậu, chỉ một người trượt vòng tiếp theo là chúng ta tiêu tùng. Chính vì thế tôi cần các cậu lôi mọi tài năng của mình ra rồi chôn vùi nó xuống thật sâu, thật sâu.”

“Xong!” Art đáp tấp lự.

Mike gật đầu. “Kể từ giờ trở đi, chúng ta chỉ có một cái đầu thôi. Là đầu của tôi.”

“Ôi, làm ơn,” Sulley nói, đảo tròn mắt của mình.

“Tôi sẽ nói cho các cậu biết chính xác các cậu phải làm gì và làm như thế nào,” Mike tiếp tục.

Sulley làm mặt chế giễu nhưng các thành viên khác của đội Oozma thì hoàn toàn nghe lời. “Tuân lệnh, Mike,” họ nói. “Như thế là tốt nhất.”

Mike mỉm cười, “Tốt lắm. Chạy trốn năm mươi lần cho tôi, ngay bây giờ, ngay tại đây, bắt đầu nào!”

Khi cả đội Oozma bắt đầu luyện tập, di chuyển cơ thể kỳ quái của họ thì Sulley tiến lại gần Mike và nói, “Cậu đang lãng phí thời gian đây. Chúng ta cần một đội mới.”

“Chúng ta không thể cứ thế mà tìm một đội mới được,” Mike đáp. “Sáng nay tôi đã tìm hiểu rồi, như thế là vi phạm luật chơi đấy.”

“Nếu chúng ta hóa trang cho đội mới trông giống hệt như đội cũ thì sao?” Sulley đề xuất đầy hy vọng.

“Ồi, không được đâu. Chúng ta sẽ không gian lận!” Mike khẳng định.

“Đó không phải là gian lận,” Sulley lắc đầu nói. “Tớ chỉ, cậu biết đấy, nâng cấp đội chơi của mình thôi mà.” Mike nhìn Sulley chăm chăm. Sulley đành thở dài. “Thôi được rồi, coi như một kiểu gian lận đi! Nhưng cậu còn muốn tớ làm gì chứ? Trông họ chẳng ra dáng đội quái vật đáng sợ nhất thế giới gì cả.”

Thế rồi cả hai đều quay lại nhìn những thành viên đội Oozma, và kia, Mít ước đang nhảy nhót vui sướng với con bộ cánh cam trên tay, “Này, ước đi các cậu! Ước đi nào!”

Sulley nhìn Mike đầy khó chịu rồi bỏ đi. “Cậu đi đâu đấy?” Mike gọi với theo. “Chúng ta đang tập luyện cơ mà!”

“Tôi là người nhà Sullivan!” Sulley nói vọng lại. “Cậu dạy họ chứ đừng hòng dạy tớ. Chào nhé, Huấn-luyện-viên!”

Mít ước đột nhiên nhảy ra từ phía sau Mike, khiến cậu giật mình nhảy dựng lên.

“Á!” cậu hét toáng. “Chắc phải đeo cho cậu thêm quả chuông quá!” Rồi cậu quay lại với cả đội. “Được rồi, đội Oozma nghe đây. Câu đố: Thứ gì còn nguy hiểm hơn cả một đứa trẻ loài người?”

Art giờ tay đáp, “Là hai đứa trẻ loài người?”

Mike thở dài. “Không! Là người lớn! Vòng thi tiếp theo của chúng ta là tránh để không bị bắt. Vì thế hãy nhớ, làm chính xác theo những gì tôi làm.” Mike giờ chân lên rồi rón rén đặt xuống đất, đặt gót trước, sau đến ngón chân, cực kỳ chậm rãi. Các thành viên khác của đội hăm hở gật đầu.

Thư viện lặng im như tờ. Sau đó, từng bước từng bước, cả đội Oozma tiến vào căn phòng rộng lớn, cẩn thận len lỏi quanh dãy bàn học. Mike đi đầu, tất cả các thành viên khác cố bắt chước đi theo Mike giống nhất có thể, thật chậm rãi, gắng hết sức để không phát ra tiếng động. Rón rén, rón rén.

Vòng thứ hai của Cuộc thi Hù Dọa đang diễn ra. Phía bên kia căn phòng, những lá cờ mang tên các đội thi được treo dưới cánh tay của một bức tượng khổng lồ. Thách thức của vòng thi này là đi qua phòng đọc sách và lấy lá cờ mang tên đội mình mà không đánh động tới cô thủ thư. Cô thủ thư cực kỳ nghiêm khắc đã ngồi đó khi họ tới: cô cao gần hai mét, nghiêm nghị với những xúc tu như chỉ chực chờ quắp lấy những sinh viên ồn ào. Cặp kính của cô dày cộp và thị lực thì vô cùng kém vì thế cô chủ yếu dựa vào đôi tai của mình mà thôi. Nếu thành viên đội nào gây mất trật tự và để cô phát hiện thì cô sẽ ném họ ra ngoài như ném một cọng rác. Và đội cuối cùng có lá cờ vẫn treo trên bức tượng sẽ bị loại.

Chủ tịch và Phó Chủ tịch hội Kinh Hoàng đang quan sát cuộc thi từ một căn phòng cạnh đó, ở phía trên nhìn xuống phòng đọc sách. “Chúng ta đi được nửa vòng thi rồi đấy và mọi chuyện đang ngày càng trở nên thú vị,” chị Chủ tịch thì thào với nhóm trọng tài. Mọi người nín thở khi thấy đội nữ sinh HSS đã tiến tới bức tượng. Các cô gái nhanh chóng lấy được lá cờ có tên đội của họ và biến nhanh khỏi thư viện, vượt qua vòng thi. Tất nhiên đội ROR cũng đã lấy được cờ và qua luôn rồi. “Chỉ còn lại hai đội,” chị Chủ tịch vẫn thì thào. “Đội nào sẽ bị loại nhỉ?”

Phó Chủ tịch tiếp lời. “Trong một cuộc hù dọa thật sự, sẽ chẳng Dọa sự nào muốn bị bố mẹ đưa trẻ bắt gặp cả,” anh ta thì thầm. “Còn trong vòng thi này thì chẳng đội nào muốn bị cô thủ thư bắt được cả.”

Cô thủ thư đưa ngón tay đầy vảy của mình lên miệng và nói “Suýt. Yên lặng.”

Terri lùn thì thào nói giọng giễu cợt, “Tôi chả sợ cái cô thủ thư già cỗi này đâu!” Ngay sau đó, một sinh viên hắt hơi. Cô thủ thư xông ngay lại chỗ phát ra tiếng động và bỗng như trở nên to lớn hơn và đáng sợ hơn. Cô túm lấy cậu sinh viên đó bằng những xúc tu của mình.

“Tôi đã nói là yên lặng cơ mà!” Cô gầm gừ với cậu sinh viên tội nghiệp.

Và rồi cô quăng cậu ta đi, qua cửa kính trên trần nhà. Cậu sinh viên bay vèo ra ngoài rồi rơi xuống một đám cây, ngay cạnh con sông.

Riêng những khán giả đang đứng xem thì khoái chí hoan hô nhiệt liệt.

Mike nhìn đồng đội đang hoảng sợ thì vội thì thầm, “Làm theo chính xác những gì tôi làm!” Họ gật đầu và tiếp tục chậm chậm đi qua phòng đọc sách,

bắt chước mọi cử động của Mike.

Sulley nhìn đội của mình rồi lại nhìn đội EEK, họ đang tăng tốc. “NHANH LÊN!” Sulley mất kiên nhẫn thì thảo, cố đẩy đội của mình đi nhanh hơn.

Nhưng Mike từ tốn đưa tay lên. “Chậm mà chắc,” cậu nói với toàn đội.

“Chậm mà chắc,” Art thì thầm và cũng đưa tay lên y hệt Mike.

Sulley rên rỉ trong thất vọng khi thấy cả đội từng người truyền tai nhau câu nói của Mike, và truyền chính xác hệt những gì Mike nói. Cuối cùng, không thể chịu nổi tốc độ sên bò của Oozma thêm nữa, cậu lao đến chỗ treo lá cờ, bỏ các-chiến-hữu lại phía sau.

Mike trợn trừng mắt. “Sullivan!” Cậu thì thảo quát.

“Sullivan!” Art cũng thì thảo quát.

“Sullivan!” Terri lùn và Terry kêu cũng thì thầm.

Mike suyt cho cả đội im lặng. “Suyt!” Art cũng lại suyt Terri lùn và Terry kêu như vậy.

“Suyt!” hai anh em suyt Don còn Don lại quay xuống suyt Mít ướt.

Thấy cảnh đó, Mike chỉ biết lắc đầu rồi thở dài một hơi.

Cả bọn đều nhìn theo khi Sulley chạy lại chỗ chiếc thang đóng dựa vào giá sách. Cậu ta trèo lên đỉnh chiếc thang rồi đẩy nó. Chiếc thang đổ ngang lên dãy giá sách phía lá cờ. Mike thở hắt ra khi cô thủ thư ngẩng đầu lên nhìn quanh. Cô nhìn qua cặp kính nhưng có vẻ như không hề chú ý tới Sulley. “Hừm,” cô lẩm bầm đầy nghi ngờ và sau đó quay lại với công việc của mình.

Sulley cách lá cờ một khoảng rất ngắn nhưng vẫn chưa đủ gần để lấy được nó. Rồi khi chỉ còn cách lá cờ một chút xíu nữa, cậu vươn tay ra với lấy nó. Cậu gần như chạm được vào nó khi chân chiếc thang bị chệch đi. Nhưng chỉ một giây sau đó, cả Sulley và chiếc thang đổ rầm xuống nền nhà tạo thành một tiếng động vang dội.

“ẦMMM!”

Cô thủ thư lập tức lao về phía Sulley trong cơn thịnh nộ. Khi những xúc tu khổng lồ của cô chuẩn bị cuốn lấy người cậu thì một tiếng động púp-púp-púp vang lên ngay đằng sau lưng. Cô ngoái lại, tìm kiếm thứ tiếng động hủy hoại không gian yên tĩnh trong phòng đọc của mình. Là Don!

Don đang bò dọc sàn nhà, cố ý tạo ra những tiếng púp bằng những xúc tu đập dính của mình. Anh di chuyển nhanh và gắng hết sức tạo nên những tiếng động mạnh, một chuỗi những tiếng púp quanh phòng. Những cái xúc tu của cô thủ thư đột ngột chuyển hướng về phía Don. Don co rúm người lại và né theo bản năng. Nhưng ngay trước khi những cánh tay khẳng khiu của cô thủ thư vồ tới anh, những cuốn sách bay vèo vèo từ giá này sang giá kia ngay trong phòng đọc.

“Đằng này!” Terri lùn và Terry kêu gọi to khi họ vừa nhảy nhót vừa ồn ã quăng sách xuống nền nhà. Cô thủ thư quay phắt về phía anh em họ với tất cả sự tức giận dâng đầy trong đôi mắt.

Nhưng rồi Art từ đâu nhảy lên bàn và bắt đầu giậm mạnh đôi chân màu tím đầy lông của mình xuống mặt bàn. Sự chú ý của cô thủ thư lập tức hướng về phía cậu.

Đám đông khán giả kinh ngạc. “Nhu thế có hợp lệ không?” một trong số đó hỏi.

“Có chứ!” anh Phó Chủ tịch hội trả lời. “Luật chỉ nói là không để bị bắt thôi mà.”

Khi cả đội Oozma và cô thủ thư còn bận đuổi nhau khắp phòng đọc thì Mike kinh hoàng trông thấy đội EEK đang đứng lên nhau xếp thành hình kim tự tháp để với lấy lá cờ của họ. Nhưng trước khi Mike kịp nói gì, cả đội đã chộp lấy cậu mà kéo đi. Cô thủ thư liền đuổi theo họ, nhưng cái đuôi của cô đã quất trúng kim tự tháp người mà đội EEK dựng lên trên nền nhà. Đội Oozma chạy thoát ra khỏi cửa thư viện, bỏ lại đằng sau, cách họ vài phân, những cái xúc tu to tướng của cô thủ thư.

“Ồ hô! Chúng ta làm được rồiiii!” Art hú lên khi cả đội Oozma ngồi trên bãi đất phía bên ngoài thư viện.

Mike lắc đầu. “Không đâu, chúng ta thua rồi. Chúng ta quên mất lá cờ!” cậu nói với cả nỗi tức giận.

Mít ước bất chợt nhảy ra từ phía sau Mike. “Á!” Mike lại ré lên kinh ngạc lần nữa. Rồi sau đó Mít ước lôi lá cờ từ đằng sau lưng ra và giơ lên.

Cả đội Oozma hò reo inh ỏi, nhưng Mike thì sững sốt vô cùng. “Làm thế nào...?” cậu hỏi, vẻ bối rối.

Terri lùn nhoài người sang Mike. Với một cái vẫy tay và một nụ cười bí

hiểm, cậu ta nói,”Đó gọi là đánh lạc hướng!”

“Oozma Kappa vào vòng trong còn EEK bị loại!” Phó Chủ tịch hội Kinh Hoàng thông báo. Cô Trưởng khoa Hardscrabble nhìn với ánh mắt lãnh đạm khi thấy đội Oozma Kappa reo mừng.

“Chúng ta là đội OK! Chúng ta là OK! Chúng ta là OK!” Họ đồng thanh hô vang.

Khi các thành viên đội Oozma đi về nhà, vẫn còn choáng váng với chiến thắng thực sự đầu tiên của họ. “Tôi chưa từng cảm thấy hứng khởi như thế này bao giờ!” Mít ướn nói, đôi má bầu bĩnh của cậu ửng đỏ.

“Chúng ta thật tuyệt!” Terri lùn và Terry kêu gặt gù cùng lúc hai cái đầu với vẻ phấn khích vô cùng.

Nhưng Sulley thì không cảm thấy thế. “Nghe này,” cậu nói với họ, “đó không thực sự là hù dọa.”

“Tôi phản đối,” Mike nói. “Tôi đã hướng dẫn mọi người; và họ đã nghĩ ra cách giải quyết vô cùng hay ho. Trong khi cậu, tí nữa đã khiến cả đội bị loại. Đáng lẽ cậu phải nghe theo chiến lược của tôi.”

“Chiến lược cái gì?” Sulley cãi lại. “Chỉ là nhón chân rồi rón rén đi thôi. Khi nào bắt đầu hù dọa thật sự thì hãy nói chuyện với tôi.”

Mike định phản đối thì một chiếc xe chở các thành viên nhóm nữ sinh PNK đi tới, xe bỗng dừng lại. “Này, các cậu sẽ đến bữa tiệc tối nay chứ?” cô quái vật xinh xắn, đội trưởng đội PNK hỏi.

Cả đội Oozma kinh ngạc. “À, tôi nghĩ các cậu hỏi nhầm người rồi,” Mít ướn nói. “Chúng tôi không được mời...”

Mike nhanh tay bịt miệng Mít ướn. “Tiệc ấy à?” Mike hỏi lại cô gái.

“Đúng thế, xả hơi giữa cuộc thi ở phòng hội ROR. Nó dành cho các đội thi hù dọa. Các cậu là một trong số đó, đúng không nào?”

“Hẹn gặp lại các cậu nhé!” Một cô gái khác nói khi chiếc xe phóng đi.

Cả đội Oozma nhìn nhau sững sốt. “Cậu có nghe thấy không? Tôi không thể tin nổi!” Don kêu lên.

“Không nên đi. Tệ lắm!” Sulley thẳng thừng gạt phắt.

Nhưng Mike không định bỏ qua. “Mọi người cuối cùng cũng xem chúng ta như những Dọa sư thật sự. Chúng ta sẽ tham dự!” cậu thông báo.

Khi bọn họ tới phòng hội của đội ROR, các thành viên Oozma cảm thấy run rẩy. “Thanh niên bây giờ vẫn còn nháy kia à?” Don hỏi giọng hồi hộp. “Bởi vì cơ bắp của tôi có chút ‘han gỉ’ rồi.”

“Ừ, có vẻ như đây không phải ý kiến hay cho lắm,” Terry kêu nói.

Mít ướn trông cũng rất hoang mang. “Nếu đang nói chuyện mà bị ngừng

thì làm thế nào? Tôi... tôi chưa từng làm thế, cậu biết đấy...”

“...trò chuyện á?” Mike nói nốt hộ cậu ta.

Mít ướt lắc đầu kinh ngạc.

“Làm sao mà cậu lại giỏi việc đó đến vậy chứ?”

“Cậu đã đánh bại bà cô thủ thư cao gần hai mét đó, vậy mà cậu lại sợ cái bữa tiệc bé tí này sao?” Mike quàng tay qua vai Mít ướt và huých cậu ta đi qua cánh cửa. “Vào thôi nào!” cậu nói, và các thành viên còn lại của đội Oozma đi theo.

Phòng sinh hoạt của hội ROR chật ních quái vật. Họ đều quay lại nhìn khi đội Oozma tiến vào. “Ừm, chào!” Mít ướm lo lắng lên tiếng.

Cả đám đông ngây người nhìn cả đội. Rồi sau khi các quái vật trong bữa tiệc nhận ra họ, mọi người bắt đầu huýt sáo và rú lên vui vẻ.

“Oozma Kappa!”

“Các cậu khá đấy!”

“Hôm nay các cậu trình diễn điên đảo lắm!”

Mike nhìn đội của mình và mỉm cười. “Oozma Kappa,” cậu nói, “đêm nay, chúng ta phải tiệc tùng như những Dọa sư mới được!”

Art nhanh chóng lao ra sàn nhảy, quay và xoay tròn như các vũ công thực thụ.

Don cũng giờ hết các ngón nghề ra còn Mít ướm thì bắt đầu nhảy với đội PNK, họ có vẻ cũng rất thích nhảy với cậu. “Tôi chưa từng chơi khuya thể này trong đời!” cậu nói với các cô gái.

Riêng Sulley cứ đứng một mình cạnh sàn nhảy, tỏ vẻ hoài nghi. Mít ướm thấy vậy liền chỉ tay vào người đồng đội to lớn, quyết định kéo cậu ta vào nhảy cùng. Bất đắc dĩ, Sulley đầu hàng và bị kéo vào cùng đám đông ồn ào. Ngay sau đó, cậu thể hiện vài điệu nhảy quái vật của mình.

Trong khi cả đội nhảy múa thì Mike lủi vào hành lang phòng hội. Dọc theo hành lang, người ta đặt những bức chân dung của các cựu vô địch Cuộc thi Hù Dọa. Và ngay tại đó, trên bệ đỡ là chiếc cúp Hù Dọa mà đội ROR dành được năm ngoái. Nhìn chiếc cúp vàng, Mike có thể thấy hình ảnh của mình phản chiếu qua đó. Nó khiến cậu trông đúng như những gì cậu muốn: to lớn và ấn tượng. Minh sẽ chiến thắng, cậu nghĩ.

Lúc này tại bữa tiệc, Johnny để ý thấy đội Oozma đang nhảy dưới sàn. Anh ta huýt sáo và hô to gọi đám đông. “Nào, nào mọi người trật tự! TRẬT TỰ! Thay mặt hội ROR, chúng tôi xin chúc mừng tất cả các đội thi đã vào đến vòng này! Hãy xem đội NPK kìa! Trông tuyệt lắm, các quý cô!”

Các cô gái cúi chào và đám đông reo hò. “Đội HSS!” Johnny tiếp tục. “Cực kỳ khủng bố!” Sau tràng pháo tay reo hò, anh ta quay sang đám đông. “Và cuối cùng, đội gây kinh ngạc nhất trong cuộc thi này, OOOZMA KAPPA! Nào, mọi người, cổ vũ đi.”

Đám đông dẹp ra và chừa lại đội Oozma Kappa đứng đó. “Hãy xem đội Oozma Kappa nào!” Johnny rú lên.

Các thành viên đội Oozma Kappa mỉm cười. Nhưng đột nhiên, không chút cảnh báo nào, một trận mưa sơn đổ xuống giữa đầu họ, cả đội tắm trong nước sơn.

Đám đông vô cùng bối rối nhưng Johnny thì bắt đầu cười vang. Rồi sau đó, một chiếc máy bắn nhũ giấy lấp lánh vào đội Oozma còn đội ROR thì đổ một xô hoa vào người họ. “Những quái vật đáng yêu nhất trường!” Johnny gào lên. “Thả thú nhồi bông ra nào!”

Một thành viên khác trong hội ROR kéo sợi dây thừng buộc tấm lưới phía trên trần nhà. Một đồng thú nhồi bông đáng yêu từ trên cao rơi xuống đầu hội Oozma. Máy ảnh bấm “tách” và ghi lại vẻ ngoài lấp lánh sắc sỡ của đội Oozma, cùng những biểu cảm kinh hoàng của họ.

Ngày hôm sau, bức ảnh khôi hài đó được đăng trên trang nhất của báo trường. Mike cố hết sức để kéo tinh thần đồng đội lên, nhưng chẳng dễ chút nào. “Đừng lo. Không có ai đọc báo trường đâu mà,” Mike nói khi đi đến lớp.

“Đúng thế nhưng tôi đoán chắc là họ có đọc nó trong sân trường,” Art trả lời. Mike nhìn lên và thấy toàn bộ sân trường được bao phủ bởi bức hình đáng-xấu-hổ đó. Tất cả các sinh viên đều đang nhìn vào bức hình đó và phá lên cười ầm ĩ. Và khi mọi việc dường như không-thể-tệ-hơn-được-nữa thì Mike và các thành viên đội Oozma nhìn thấy một quái vật bay ngang qua, thả xuống một tấm áp phích với dòng chữ “Kappa đáng yêu” in trên đó.

Phía trước, Johnny và các thành viên ROR đang bận rộn bán áo phông và cốc uống nước in hình đội Oozma. Mike vô cùng tức giận. “Này, các cậu đang làm gì thế hả?” Mike hỏi.

“Quyên góp tiền làm từ thiện,” Johnny trả lời bằng một tràng cười lớn.

“Tôi muốn các cậu dừng ngay việc biến chúng tôi thành những kẻ ngốc lại,” Mike phẫn nộ kêu lên.

Johnny cầm một bản copy của tờ Tiếng Gầm và chỉ vào bức hình lộ bịch của đội Oozma trên đó. “Chính các cậu biến mình thành ngu ngốc,” anh ta nói. “Hãy thẳng thắn với nhau nhé các chàng trai. Các cậu không-bao-giờ có thể trở thành một Dọa sư thực thụ đâu, bởi vì những Dọa sư thực thụ phải trông giống như chúng tôi này.”

Rồi Johnny lật mặt sau của tờ báo và chỉ vào cột quảng cáo của Tập đoàn Quái vật. “Nhưng, nếu cậu thật sự vẫn muốn làm ở tầng Hù Dọa thì họ luôn sẵn lòng thuê cậu làm trong phòng văn thư đấy!” Johnny và đám đông phá lên cười.

Sulley không thể chịu đựng hơn được nữa. Cậu giận dữ quay lưng bước đi. Các thành viên khác của hội Oozma cũng buồn rầu và chán nản bỏ đi. “Này, chờ đã!” Mike chạy theo gọi. “Đừng nghe hấn ta nói! Chúng ta chỉ cần tiếp tục cố gắ...”

Sulley quay lại, đối mặt với Mike. “Không, cậu hãy thôi đi! Chúng ta đủ

nhục nhã lắm rồi! Cậu có thể huấn luyện những quái vật này như cậu muốn nhưng cậu không thể thay đổi con người họ được!”

Khi các thành viên hội Oozma nhìn bóng Sulley xa dần, Don quay lại nói với Mike, “Chúng tôi rất trân trọng những gì cậu đã làm, nhưng cậu ấy nói đúng đấy. Cho dù chúng tôi có tập luyện thế nào đi nữa, cũng không thể giống như họ được.” Anh thở dài. “Chúng tôi được sinh ra cho những việc khác.”

Hội Oozma rời đi, theo chân Sulley quay về nhà của họ. Nhìn những mái đầu gục xuống thật thấp, Mike bỗng nảy ra một ý. “Mọi người!” cậu nói với một tia hy vọng lóe lên trong con mắt độc nhất của mình. “Tôi biết lúc này không phải. Nhưng... chúng ta đi thực tế một vòng nhé!”

Tối muộn hôm đó, Mike nhồi tất cả đội Oozma vào chiếc xe của bà Squibbles và để bà lái xe. Sau một chặng đường dài, Mike nhờ bà đậu xe trong một bãi đậu tối om. “Cảm ơn mẹ!” Mít ướn nói khi cả đội trèo xuống khỏi xe và đứng duỗi chân duỗi tay.

Bà Squibbles vẫy tay. “Chơi vui nhé các con! Mẹ sẽ ở đây và nghe nhạc của mẹ!” Nói rồi bà kéo cửa kính xe lên và chiếc xe bắt đầu rung lên bần bật với thanh âm thỉnh thoảng của những bản rock nặng.

Art nhìn quanh. “Chúng ta đang ở đâu đây?” cậu hỏi Mike.

Đội Oozma đi theo Mike khi cậu tiến đến một cánh cổng lớn và nhìn lên nó. “Liên đoàn Dọa sư,” Mike trình trọng đáp lại.

Mọi người cũng nhìn lên và thấy tấm biển đề: TẬP ĐOÀN QUÁI VẬT.

“Ôi trời ơi!” Don kêu lên đầy khiếp sợ. Thậm chí cả Sulley cũng chùn chân.

Mike giơ cái kìm cắt kim loại và cả hội Oozma há hốc mồm. “Chúng ta không chỉ dừng tại đây đâu,” Mike nói với cả bọn. Một lát sau, cậu đã cắt một lỗ to tướng trên hàng rào sắt – ngay bên cạnh tấm biển đề dòng chữ Cấm Vào.

“Thật là điên rồ! Chúng ta sẽ bị tóm cả lũ mất!” Mít ướn thì thào khi Mike dẫn cả bọn trèo lên cầu thang rồi đi lên mái nhà của Tập đoàn Quái vật.

“Suýt!” Mike suýt rồi dẫn mọi người đến bên một cửa sổ lớn.

Khi cả nhóm nhìn qua cửa sổ, những đôi mắt bỗng mở ra thật to. “Oa!” ai đó đã kêu lên. Họ đang nhìn xuống tầng Hù Dọa, thật sự là thế, đầy những Dọa sư đang vào-ra những cánh cửa kích hoạt dẫn tới thế giới loài người.

“Nhìn cho kỹ vào, các cậu,” Mike nói, chỉ tay vào những Dọa sư bên dưới. “Nhìn xem tất cả bọn họ có điểm gì chung?”

Mít ướn nhìn chăm chú những Dọa sư ở dưới tầng Hù Dọa. Họ có hình dáng, màu sắc và kích cỡ khác nhau. “Không, chẳng có điểm chung nào cả,” cuối cùng Mít ướn kết luận, cậu cảm thấy rất khó nói.

“Chính xác!” Mike kêu lên. “Chẳng có một kiểu mẫu Dọa sư nào cụ thể cả. Những Dọa sư giỏi nhất tận dụng những sự khác biệt làm lợi thế của chính họ.”

“Ồ!” Mít ướn thốt lên khi nhìn thấy một Dọa sư mập ú đang phình người ra tới kích cỡ cực đại.

“Terri, nhìn kia!” Terry kêu gọi cậu em. Cả hai đều đang nhìn một Dọa sư ba đầu vừa mới bước ra từ một cánh cửa kích hoạt.

Sulley cũng rất ấn tượng. Cậu nhìn những Dọa sư đó một hồi rồi quay lại nhìn Mike với sự kính nể hiện lên trong đôi mắt. Có thể Mike đã đúng.

Don thở hắt ra khi thấy một quái vật lớn tuổi đứng dưới tầng. “Này, nhìn ông già kia kìa, thành tích khá ra phết nhé!”

Mike mỉm cười. “Don, ‘ông già’ đó là Bá Tước Thompson Khủng Bó đây!”

“Ca...ái gì cơ?” Sulley sững sờ. “Đâu?” Rồi cậu bật cười. “Ồi chà! Đúng là ông ấy rồi! Tớ vẫn còn giữ thẻ hù dọa của ông ấy đây!”

“Tớ cũng thế!” Mike nói, và đó là lần đầu tiên cậu nhận ra giữa họ cũng có điểm gì đó chung. “Cậu cũng sưu tập thẻ hù dọa à?” Mike hỏi.

“Ừ,” Sulley đáp, giọng đầy kiêu hãnh. “Bốn trăm năm mươi cái!”

“Ấn tượng đây,” Mike gật gù nói. “Tôi có sáu ngàn cái cơ. Vẫn còn đang thu thập tiếp. Nhưng, dù thế thì con số bốn trăm năm mươi của cậu cũng khủng lắm!”

Mít ước được củng cố tinh thần bằng những gì cậu nhìn thấy phía dưới tầng, liền thử làm bộ mặt đáng sợ và gầm lên. “Này, nhìn tôi xem,” cậu nói, “tôi, Bá Tước Thompson Khủng Bó đây!”

“Trông cũng khá đấy chứ!” Art nói.

Mike và Sulley nhìn cả đội Oozma đang hưng phấn trở lại khi họ nhận ra họ quả thực vẫn có thể thực hiện ước mơ của mình.

Sulley bỗng quay lại thở dài với Mike. “Tớ đúng là một thằng tồi mà, phải không?”

“Tớ cũng thế,” Mike thú nhận. “Nhưng vẫn chưa quá muộn đâu. Chúng ta có thể là một đội tuyệt hay. Chỉ cần cùng nhau làm việc...”

“Này! Các người làm gì trên đó?” một lính gác kêu lên.

Cả đội bàng hoàng bất động. Rồi Art sợ hãi. “Tôi không muốn quay lại nhà tù lần nữa đâu!” cậu ta khóc lóc và lao qua mái nhà. Mike và các thành viên khác của hội Oozma cũng chạy theo sau.

“Họ đuổi ngay sau chúng ta!” Don hét hoảng kêu to khi Sulley kéo anh chạy. Cả nhóm phi thẳng tới chỗ cái thang, hy vọng có thể leo lên mái nhà cao hơn. Nhưng họ đã chậm chân.

“Bọn chúng kia, ngay trên đó!” tay lính gác hét ầm lên. Giờ thì cả một nhóm bảo vệ đuổi theo họ. “Bắt lấy chúng!”

Mike thở hắt ra khi các lính gác trèo lên thang, ngoe nguẩy những cái đuôi và xúc tu của họ. Cậu vội dẫn cả đội trèo lên gờ tường rồi nhảy xuống mái nhà thấp hơn. Mít ước là người nhảy sau cùng. Cậu chàng mồm mím sợ hãi bám chặt lấy gờ tường rồi ngã nhào. May thay Sulley đã vươn cánh tay dài của mình ra và kịp thời tóm lấy cậu. “Cảm ơn, chiến hữu!” Mít ước thở hắt ra.

Sulley vác Mít ướt lên vai mình mà chạy. “Không có gì,” Sulley nói khi chạy theo Mike và các thành viên khác của hội Oozma Kappa.

Chỉ một lát sau, Don cũng thở không ra hơi và bị tụt lại phía sau. “Tôi ổn, thật đấy!” Don nói, thở hổn hển. “Chỉ đau tim tí thôi.” Thế là Sulley cũng vác luôn cả Don lên vai rồi tiếp tục chạy.

“Đứng lại!” một tay lính khác la lên. “Cấm cử động!” Nhưng Sulley dù đang vác toàn bộ thành viên đội Oozma vẫn phi như bay. Cậu nhảy xuống đất và lao đến chỗ chiếc xe.

“Mẹ ơi! Khởi động xe đi!” Mít ướt hét lên khi họ chui qua hàng rào.

Bà Squibbles hạ cửa xe xuống và mỉm cười. “Sao hả con yêu?”

“Khởi động xe đi, mẹ!” Mít ướt la toáng lên. “XEEE! Khởi động nó điiii!”

Bà Squibbles vẫn cười. “À, được rồi,” bà nói. Mike và cả đội Oozma chui vào xe ngay khi cửa mở.

“Mẹ ơi, đi thôi!” Mít ướt vội nói khi thấy mấy tay lính gác cũng đã chui qua lỗ hồng trên hàng rào đuổi theo họ.

“Thất dây an toàn vào,” bà Squibbles mỉm cười dịu dàng nhắc nhở con trai và các bạn của cậu.

Cả đội Oozma phát hoảng khi thấy đội lính gác ngày càng tiến đến gần hơn. “Được rồi ạ,” Mít ướt kêu lên. “Đi thôi!”

“Có ai muốn ăn kẹo không?” Bà Squibbles hỏi.

“LÁI XE ĐI MẸ!” Mít ướt gào toáng lên. Nhưng quá muộn mất rồi. Đội lính gác đã bắt kịp tới chỗ chiếc xe. Mike chẳng kịp nghĩ, cậu liêu lĩnh đạp chân lên bàn đạp mà nhấn ga. Chiếc xe rồ máy chạy khỏi bãi đậu xe của Tập đoàn Quái vật.

“AAAAA!” cả đội Oozma đã hét ầm lên khi chiếc xe lao xuống đường. Sau đó tất cả đều bật cười thật to.

“Thật là quá đỉnh!” Terri lùn nói và tất cả cùng quay lại nhìn mấy tay lính gác phía sau đang dứ dứ nắm đấm và run lên vì tức giận.

“Lại lên vào đâu nữa đi!” Art vui vẻ đề nghị.

Khi quay về nhà của hội Oozma Kappa, tất cả các thành viên đều có thái độ khác hẳn ngày hôm trước. Tràn đầy hưng phấn, cả nhóm bắt đầu luyện tập cho Cuộc thi Hù Dọa với một tinh thần tự tin và quyết tâm mà họ chưa từng có trước đây. Bà Squibbles may cho họ những chiếc áo len vàng và xanh lá cây, màu chủ đạo của đội. Khi Sulley và Mike mặc áo và đội mũ Oozma lên, bất giác cả hai cùng giơ ngón cái lên với nhau. Thật tuyệt! Họ đã trở thành một đội!

Kể từ bữa đó, tất cả các thành viên đội Oozma đều dậy từ sáu giờ sáng.

Họ đến sân trường và tập luyện kỹ năng hù dọa mỗi ngày. “Những đôi chân hù dọa!” Mike hô to khi họ tập chạy, trườn và bò khắp sân trường.

Từ đằng xa, Johnny và Chet quan sát đội Oozma tập luyện và lắc đầu. Vòng thi thứ ba của Cuộc thi Hù Dọa là Không Dọa Trẻ Lớn, và họ dám chắc rằng Oozma Kappa sẽ không có cửa chiến thắng.

Vào ngày diễn ra vòng thi thứ ba, đội Oozma lo lắng tập trung trước cửa vào mê cung rộng lớn. Mike giải thích, “Vòng thi này chỉ cho phép dọa trẻ em và phải tránh gặp những đứa lớn.” Đây là một cuộc đua đầy thử thách: khi thí sinh chạy vào trong mê cung, một tấm bìa cứng in hình trẻ em loài người sẽ xuất hiện. Thí sinh chỉ được phép gầm với trẻ nhỏ mà không được gầm với trẻ lớn.

Đám đông reo hò khi Art chạy vào mê cung đầu tiên. Cậu chạy qua một góc cua và gặp một tấm bìa có hình trẻ lớn. Art vội trốn đằng sau góc cua cho tới khi đèn trên tấm bìa chuyển sang màu xanh. Điều đó có nghĩa là đội Oozma đã ghi một điểm.

Mít ướn chạy vào tiếp theo. Một tấm bìa có hình trẻ nhỏ dựng lên và Mít ướn liền GU...ẦMMM lên. Đèn xanh bật sáng. Đội Oozma lại ghi điểm.

Đội ROR đương nhiên là đội thoát khỏi mê cung đầu tiên. Nhưng đội Oozma theo ngay sau đó, ở vị trí thứ hai, đánh bại cả đội nữ sinh HSS và PNK. Theo kết quả của ban giám khảo, đội PNK bị loại và đội OK vẫn đi tiếp vào vòng trong. Những người hâm mộ Oozma không ngừng hét to, “Cố lên OK!”

Vòng thi tiếp theo tập trung vào kỹ năng ẩn mình. Cả đội Oozma đều đọc thật nhiều sách và học cách phát huy hết mức những khả năng riêng biệt của từng người. Để giúp Don hiểu điều này, Mike đội lên đầu Don một chiếc mũ bảo hiểm và để Sulley ném anh lên tường. Don gào lên khi bay trong không trung – nhưng khi đụng trúng tường thì anh dính chặt trên đó! Hết sức hào hứng, Don tiếp tục rón rén trèo lên tường, bằng những xúc tu dính dấp hai bên cánh tay của mình.

Từng người từng người trong đội Oozma đã tìm ra lợi thế của mình. Sulley lắng nghe thật chăm chú khi Mike đọc to cuốn sách hướng dẫn hù dọa. Đây là lần đầu tiên Sulley quan tâm đến thứ gì đó trong sách. Nhưng cậu thấy rõ ràng chiến lược của Mike đã có hiệu quả. Khi đến thử thách tiếp theo đến, thậm chí cả Sulley cũng cảm thấy cả đội Oozma đều đã sẵn sàng.

Vòng thi này tên là Trốn-và-Chuồn, yêu cầu ba đội thi phải trốn trong phòng hội ROR. Bất cứ khi nào trọng tài tìm ra một quái vật thì thí sinh đó sẽ bị loại. Còn nếu trọng tài đi qua một thí sinh mà không phát hiện ra thì thí sinh đó có thể chạy ra ngoài tòa nhà và nói to tên đội của mình. Đám đông túm tụm bên ngoài cửa sổ phòng hội ROR và quan sát cuộc thi đang diễn ra.

Rất nhanh, các thí sinh chạy vào trong tòa nhà và tìm chỗ trốn cho mình. Trọng tài, một quái vật nhiều mắt, cẩn thận tiến vào bên trong. Ánh đèn pin lướt qua một nhóm xúc tu đang bám trên rèm cửa. Những xúc tu đó lập tức

co lại. Nhưng đã quá muộn. Trọng tài kéo chiếc rèm ra và tìm thấy một nữ sinh thuộc nhóm HSS. “Trò bị loại!” trọng tài hô lên.

Sau đó, vị trọng tài tiếp tục chiếu đèn pin đến chiếc lò sưởi. Những con mắt ghê gớm của ông đã chú ý đến đám vụn rơi từ trên ống khói xuống. Trọng tài chiếu đèn tới và một cô gái khác của đội HSS rơi xuống đồng hồ hóng bên dưới. “Không may nhỉ, trò Kris Kringle,” ông nói.

Vị trọng tài tiếp tục đi quanh căn phòng, bước qua Sulley đang hóa thân thành tám tám hình đầu gấu. Khi ông đi đến khu vực tiếp theo của tòa nhà, Sulley lập tức đứng dậy chạy ngay ra ngoài. Thế rồi trọng tài đi ngay bên dưới Don mà chẳng hề chú ý đến kẻ đang bám trên trần nhà bằng những xúc tu dính dấp của anh ta.

Đám đông chờ đợi bên ngoài trông thấy các thành viên đội ROR bước ra khỏi cửa chính đầu tiên, tiếp ngay sau họ là đội Oozma Kappa. Những người hâm mộ đội Oozma liên tục hò reo âm ỉ.

Vào cuối cuộc thử thách, Chủ tịch hội Kinh Hoàng tuyên bố với đám đông. “Chúng tôi đã tìm được hai đội thắng cuộc để đi tiếp vào vòng trong: đội giành chức vô địch liên tiếp bốn năm, Rống Ồ Ồ Rống – ROR... và đội Oozma Kappa – OK!”

Anh Phó Chủ tịch nói thêm, “Hãy nghỉ ngơi thật tốt bởi vì đêm mai các bạn sẽ phải thể hiện tài năng hù dọa của mình trước toàn trường!”

Khi đám đông bắt đầu tản đi, một nhóm người hâm mộ tiến đến đội Oozma Kappa. “Các cậu tuyệt lắm!” một sinh viên nói. “Các cậu phải dạy tôi cách di chuyển đấy nhé!”

“À, nếu thế thì chắc cậu sẽ muốn thỉnh giáo anh chàng này đấy,” Don nói, hãnh diện chỉ vào Mike. Mike ngạc nhiên nhưng cũng rất lấy làm hài lòng vì được chú ý tới.

Sulley mỉm cười khi thấy Mike đang khoái chí chỉ dạy cách di chuyển của mình cho mọi người. Rồi Sulley nhìn thấy Trưởng khoa Hardscrabble, cậu liền chạy lại chỗ cô. Lần này Sulley không còn tỏ vẻ ngạo mạn nữa. “Thưa Trưởng khoa Hardscrabble,” cậu lên tiếng, giọng khiêm nhường lễ phép. “Khi chúng em được phép quay lại khóa Hù Dọa, em hy vọng cô sẽ không cảm thấy khó chịu.”

Cô Trưởng khoa quay lại nhìn Sulley bằng ánh mắt lạ lùng. “Ngày mai, mỗi người trong các trò phải chứng minh mình là kẻ đáng sợ nhất trường. Và tôi biết một sự thật là một trong số các trò lại chẳng đáng sợ chút nào.” Cô quay đầu, liếc về phía Mike.

“Không,” Sulley đáp lại. “Cô sai rồi ạ. Cậu ấy chăm chỉ hơn bất cứ ai

hết.”

“Nhưng trò có nghĩ là cậu ta đáng sợ không?” cô hỏi lại.

“Cậu ấy là trái tim và linh hồn của cả đội,” Sulley trả lời.

“Trò có nghĩ là cậu ta đáng sợ hay không?” cô Trưởng khoa lặp lại câu hỏi.

Sulley nhìn Mike đang cười phấn khởi và thấy cả hai vai mình như sụp xuống. Trưởng khoa Hardscrabble cười lạnh lùng như muốn nói Đó là những gì tôi nghĩ đấy. Cô quay lưng bước đi.

Trở về với căn phòng nhỏ xíu của cả hai trong ngôi nhà của hội Oozma Kappa, Sulley nằm giường tầng trên, cậu chăm chú nhìn lên trần nhà trong khi Mike ngồi ở giường dưới, vẫn đầy phấn khích. “Chúng ta sẽ thắng vòng thi ngày mai, Sull ạ, tớ có thể cảm thấy điều ấy!” Mike nói, giọng đầy phấn khởi, tay nắm chặt chiếc mũ MU của mình.

Sulley nhào người khỏi giường và nói, “Này, Mike! Cậu đã dạy tớ rất nhiều chiêu độc. Khi nào đó tớ cũng muốn đáp lại cậu.”

“À được chứ, khi nào cũng được,” Mike trả lời.

Sulley nhảy từ trên giường xuống và gạt đồ đạc sang một bên, tạo nên khoảng trống giữa phòng. “Chúng ta làm ngay bây giờ à?” Mike hỏi.

Sulley nhặt cuốn sách dạy hù dọa của Mike lên và ném đi. “Được rồi, cậu đã nhớ hết mọi thứ trong này, mọi lý thuyết hù dọa và điều đó rất tuyệt. Nhưng giờ là lúc cậu phải quên hết chúng đi. Hãy hít thật sâu và thả con-thú-đáng-sợ trong cậu ra,” Sulley nói, giọng đầy nghiêm túc.

Mike nhím chăm chăm vào Sulley. “Hử, cảm thấy nó ấy à,” cậu nói.

“Chính xác,” Sulley đáp. “Gầm gào lên nào.”

Mike gầm lên một tiếng. “Tốt,” Sulley nói, “nhưng cần phải to hơn nữa!”

Mike gầm lên với Sulley bằng tất cả sức lực mình có. Bỗng vang lên tiếng bà Squibbles, “Các chàng trai! Đến giờ đi ngủ rồi!”

Mike thở hồng hộc. “Sao, thấy thế nào hả?” cậu hỏi.

Sulley mỉm cười và giơ tay lên. “Đập tay nào,” cậu nói, và Mike đập tay với cậu, rồi hai người trèo trở lại giường của mình.

“Ha ha!” Mike cười hạnh phúc. “Đúng là có cảm giác khác thật. Tớ cảm thấy mọi thứ đều ủa đến cùng lúc.” Cậu nắm chiếc mũ MU thân yêu của mình trong tay. “Đúng thế, ngày mai, cuối cùng cả trường sẽ thấy Mike Wazowski có thể làm được những gì.”

“Cậu nói đúng,” Sulley nói, mắt hướng lên trần nhà. Cậu hy vọng mọi điều sẽ diễn ra tốt đẹp như ý mình.



Ngày tiếp theo, sân vận động của Học viện Quái vật ngập tràn cổ động viên cho cuộc thi. Chủ tịch hội Kinh Hoàng đứng trên sân khấu và thông báo với đám đông.

“Xin chào mừng các bạn đến với vòng chung kết của Cuộc thi Hù Dọa!” chị đồng dặc nói.

Sau đó đội Oozma bước ra trong những chiếc áo len và mũ đội đầu. Họ vẫy tay và đám đông hò reo vang dội. Đợi đến khi đội ROR bước ra, Chủ tịch hội Kinh Hoàng liền nói, “Đã đến lúc các bạn chứng minh mình đáng sợ đến mức nào – trong phòng hù dọa giả lập kia!”

Chị Chủ tịch chỉ tay vào hai căn phòng hù dọa giả lập dựng trên sân, mỗi đội một phòng. Các thí sinh, từng người một sẽ tham gia thi. “Nhưng hãy coi chừng,” chị nói thêm, “mỗi pha hù dọa giả lập đều được thiết lập ở mức độ khó nhất!”

“Mức độ khó nhất ư?” Mít ướn kêu lên hoảng hốt.

Mike cũng cảm thấy lo lắng theo. Nhưng cậu hít một hơi thật sâu rồi quay về phía đồng đội của mình, “Không sao đâu, cứ theo như kế hoạch của chúng ta. Tôi sẽ đi trước, sau đó đến Don.”

“Chờ đã,” Sulley chen vào nói. “Mike là người đã bắt đầu mọi việc. Và tôi nghĩ để cậu ấy kết thúc mọi việc là điều đúng đắn. Cậu-nên-di-sau-cùng.”

Mike ngược lên đầy sừng sốt. Nhưng các thành viên khác đều đã đồng ý. “Đúng vậy!” Don nói.

“Ý hay!” Terry kêu cũng nói.

“Chuẩn luôn!” Art giọng hào hứng.

Mike cảm thấy hãnh diện. “Được rồi,” cậu nói với đồng đội của mình. “Don, anh thi trước được không?”

“Chắc rồi,” Don đáp. Cả đội Oozma đứng thành vòng tròn và đặt tay lên nhau. Mike đặt tay mình lên trên cùng và họ đồng thanh hô thật to:

“Oooooooooozma Kappa!”

Don chạy tới phòng thi giả lập trong khi anh chàng Reggie của đội ROR cũng chạy đến phòng thi của đội mình. Họ cùng đợi đến khi đèn báo hiệu giờ thi bắt đầu.

“Từ từ mà làm nhé ông chú, dễ mà!” Johnny hét lên từ phía bên kia khi đèn báo bên ngoài căn phòng chuyển từ đỏ sang xanh. Đã đến giờ XUẤT PHÁT!

Don cẩn thận mở cánh cửa giả lập và bước vào một căn phòng tối om. Đám đông theo dõi trên một màn hình ngoài tại sân vận động, họ thấy Don rón rén tránh những đồ chơi rải đầy trên sàn nhà.

Trong khi đó, Reggie lên vào căn phòng giả lập của đội mình và ngay lập tức giẫm phải một con vệt cao su. Cậu ta thở hắt ra khi con vệt phát ra tiếng chít chít và đưa trẻ rô-bốt ngồi bật dậy trên giường. Ý định của Reggie đổ bể nhưng cậu ta nhanh chóng lấy lại tinh thần và GU...ÀMMM lên!

“AAA...!” đưa trẻ rô-bốt ré lên.

Cùng lúc đó, trong căn phòng của đội Oozma, đưa trẻ rô-bốt của Don cũng ngồi dậy. Nhưng Don đã bám lên trần nhà. Thành linh, Don sà xuống giường, một tay vẫn treo trên trần rồi... GU...ÀMMM! Đưa trẻ rô-bốt thét lên đến xé họng.

Khi Reggie và Don ra khỏi căn phòng giả lập, lượng tiếng thét Don thu về nhiều hơn của Reggie một phen! Don nhìn đội ROR và mỉm cười. “Chúc may mắn nhé các chú nhóc,” anh nói giọng tự mãn. Reggie trông cực kỳ cáu tiết.

Tiếp theo, đến lượt Terri lùn và Terry kêu bước vào cánh cửa phòng giả lập. Đối thủ của họ bên đội ROR là Chet, Chet đang nhìn bè lũ anh em trong đội của mình. Nhưng Terri lùn và Terry kêu vẫn rất lạc quan. “CHIẾN THÔI!” cả hai đồng thanh khi thấy đèn báo chuyển sang màu xanh.

Trong căn phòng giả lập của đội ROR, Chet bò lên giường và GẦM lên một tiếng đáng sợ! Johnny reo lên khi bảng điểm báo lượng tiếng thét Chet thu được. Đó là một số lượng khó ai bì kịp.

Bên trong phòng giả lập của đội Oozma, đưa trẻ rô-bốt đang ngồi trên giường. Nó nhìn vào thứ có hình dáng của một ông bố loài người đang đứng trong phòng. Khi đưa trẻ rô-bốt chuẩn bị nằm xuống giường thì hình dáng kia bỗng phân ra thành một sinh vật lù lù có đến hai cái đầu. Đưa trẻ rô-bốt thét lên trong kinh hãi khi hai cái đầu cùng gầm lên! Lượng tiếng thét họ thu về chỉ dưới Chet một chút.

Tiếp theo là Mít ướt. Đưa trẻ rô-bốt đang nằm trên giường khi cánh cửa phòng ngủ của nó từ từ mở ra. Đưa trẻ nhìn về phía cửa nhưng thấy nó vẫn đang đóng. Rồi một cái bóng kỳ quái lướt qua cửa sổ. Đưa trẻ rô-bốt đang chuẩn bị nằm xuống giường trở lại thì bỗng thấy Mít ướt đứng ở đầu giường ngay cạnh nó. Đưa trẻ rô-bốt hét lên và lượng tiếng thét của Mít ướt thu được không hề thấp!

“Oa!” Bà Squibbles reo lên vui sướng.

Đến lượt Art. Đối thủ của cậu là một quái vật giống bọ có bốn chân thuộc đội ROR. Art cẩn thận trườn qua sàn nhà tiến tới giường có đưa trẻ rô-bốt. Sau đó cậu nhảy lên cuối giường và tạo dáng như đang tập yoga. Rồi cậu ré lên một tiếng hãi hùng và lượng tiếng thét cậu thu về cao thêm nửa vạch nữa.

Đó thực sự là một số điểm rất tốt nhưng vẫn chưa thể giúp Oozma bút lên, chẳng những thế họ còn càng lúc càng bị tụt lại phía sau. Cả đội cảm thấy thất vọng nhưng họ trấn tĩnh lại khi nhận ra đã đến lúc đưa hai Dọa sư mạnh nhất của đội là Sulley và Mike ra ứng thí.

Sulley tiến tới căn phòng giả lập của đội Oozma, cậu hồi hộp bẻ những khớp ngón tay chân không lồ của mình và bước vào phòng. Bên kia, đội ROR, Randy cũng bước vào trong phòng, cậu ta bò lên tường và biến mất, hòa mình vào với màu của tường.

Sulley cẩn thận rón rén đến bên chiếc giường, chậm chậm cúi xuống phủ cái bóng to lớn của mình lên đĩa trẻ rô-bốt. Sau đó cậu gầm lên một tiếng khủng khiếp nhất từ trước đến nay.

GU...ÀMMMMMMMM!

Trong căn phòng giả lập bên cạnh, khi Randy đang chuẩn bị hù dọa theo cách riêng của mình thì tiếng gầm vang dội của Sulley khiến cậu ta giật nảy mình và rơi xuống tấm thảm hình trái tim trải dưới sàn phòng ngủ, Randy chỉ kịp rống lên một tiếng xoàng xĩnh. Đứa trẻ rô-bốt chỉ đáp lại bằng một tiếng thét ngắn ngủn.

“Đã có kết quả!” Phó Chủ tịch hội Kinh Hoàng thông báo, chỉ vào bảng điểm khi Sulley và Randy bước ra khỏi phòng. Ngược với bài trình diễn dở tệ của Randy, Sulley thật không hổ danh người nhà Sullivan, đã kéo điểm của đội OK lên cao ngang bằng với đội ROR.

Johnny và các thành viên đội ROR tức tối mắng Randy. “Cậu đúng là đồ bỏ đi, Boogs ạ!” Chet hăm hè nói.

Randy phát điên khi nhìn thấy đội Oozma reo hò vui mừng. “Đây sẽ là lần cuối cùng ta thua mi, Sullivan ạ!” Cậu ta lầm bầm.

“Worthington và Wazowski vào vạch xuất phát!” Phó Chủ tịch hội Kinh Hoàng thông báo.

Mọi con mắt đều đổ dồn vào Mike khi cậu đứng vào vạch xuất phát, bên cạnh Johnny. Đèn báo chuyển xanh và cả hai chạy thật nhanh đến căn phòng giả lập của đội mình. Khi họ vào trong phòng, Johnny chạy ngay tới chỗ chiếc giường trong khi Mike lại khễ khàng, đánh lạc hướng đứa trẻ bằng cách cào vào chân giường của nó.

Johnny đi thẳng tới bên giường và gầm lên một tiếng GU...ÀMMM lớn! Đứa trẻ rô-bốt hét lên kinh hoàng, chiếc bình thét bên đội Johnny lập tức gần đầy. Johnny bước ra khỏi phòng giả lập với vẻ khệnh khạng như một kẻ thắng cuộc giữa tiếng hò reo “ROR! ROR! ROR!” vang dội của đám đông.

Bên trong căn phòng giả lập của đội Oozma, Mike núp dưới giường, tính toán bước tiếp theo. Cậu biết tất cả giờ đây đều trông vào cậu mà thôi. Cậu nghĩ về mọi thứ cậu được dạy trong cả năm qua... rồi đến lời khuyên của Sulley: thả con thú đáng sợ ra!

Mike tập trung toàn bộ năng lượng rồi nhào lên trên giường, gầm một

tiếng mạnh mẽ và dữ dội chưa từng có.

GU...ÀMMMMM!

Đứa trẻ rô-bốt hét lên và lượng tiếng hét thu được của Mike dâng đầy bình! Cả đám đông hò reo vang dội! Đội Oozma đã trở thành nhà vô địch của Cuộc thi Hù Dọa năm nay!

Các thành viên OK nhảy nhót vui sướng khi nghe đám đông hò, “Oozma! Oozma!” Sulley kêu lên, “chúng ta được học khóa Hù Dọa rồi!” Bà Squibbles nhào đến ôm cả đội. Bà ôm Don nhưng những xúc tu của anh dính chặt vào bà. Hai người đều cố đẩy nhau ra và quả là có chút ngưng ngạt đầu đây.

“Ôi, thật xin lỗi bà Squibbles,” Don nói.

Bà Squibbles chớp chớp năm con mắt xanh dương của mình và đỏ mặt e thẹn. “Tôi tên Sheri,” bà ngọt ngào nói, trong khi đó cả đội Oozma đang bận công kênh Mike trên vai họ.

Cuối cùng thì những tiếng reo hò ca tụng cũng bắt đầu lắng xuống, nhưng các thành viên hội Oozma Kappa vẫn cảm thấy như tất cả những giấc mơ của họ đều đã trở thành hiện thực. Họ được nhận cúp vô địch và đắm mình trong hào quang của những người chiến thắng. Một người hâm mộ bỗng la lên khi đội OK bắt tay với đám đông, “Các cậu đỉnh lắm!”

Don cười toe. “Tôi chưa từng đỉnh như vậy,” anh nói. Sulley bật cười, rời câu đảo mắt tìm Mike trong đám đông.

“Này, Wazowski!” Sulley kêu to khi nhìn thấy Mike đứng cạnh căn phòng giả lập của đội Oozma. “Đến đây, đi thôi, cậu tuyệt lắm! Chúng ta đi ăn mừng nào!”

Nhưng Mike không phản ứng gì. Cậu đứng đó ngơ ngẩn. “Mike?” Sulley gọi.

“Tớ đã làm được,” Mike nói, giọng run rẩy. Cậu bước vào trong căn phòng giả lập và nhìn chằm chằm vào đứa trẻ rô-bốt. “Tớ không thể tin nổi. Tớ sẽ trở thành một Dọa sư.”

Sulley cười. “Ừ, chắc chắn rồi!”

Mike nhìn đứa trẻ rô-bốt nói, “Có nghe thấy không hả? Giờ thì nghỉ đi nhé, nhóc con, bởi vì nhóc vẫn chưa được thấy hết sức mạnh của Mike Wazowski đâu.” Mike nghịch ngợm vung hai tay lên không trung và kêu “HUUU!”

Đứa trẻ ngồi bật dậy trên giường và hét lên. Mike quay lại, nhận ra năng lượng hét kéo đầy lên tới tận miệng bình. “Tớ biết là tớ đáng sợ,” Mike bối rối, “nhưng tớ không biết mình lại đáng sợ đến thế.”

“Đúng,” Sulley đáp lời, “chúng ta đều đáng sợ, tớ đoán chúng ta sẽ làm vỡ cái bình mắt.”

Một cảm giác hoài nghi thoáng vụt qua cái đầu tròn vo của Mike. Cậu bước lại gần đưa trẻ rô-bốt đang ngủ và búng tay một cái. “AAA...!” đưa trẻ hét lên, giật bắn ra khỏi giường lần nữa.

Mike nâng tấm ga giường lên và nhìn vào phần cài đặt của hộp điều khiển. Sulley đi đi lại lại với vẻ sốt ruột. “Thôi nào,” cậu nói với Mike, “tớ nghĩ cậu không nên để ý tới mấy cái đó nữa.”

Nhưng Mike đã cúi nhìn gần hơn. Cậu để ý thấy mức độ khó dành cho mỗi lượt thi của vòng này đều ở mức cao nhất – ngoại trừ lượt của cậu là đang ở mức thấp nhất. Cậu đã hiểu ra mọi chuyện: phòng giả lập đã bị cài đặt lại.

Mike quay nhìn Sulley. “Cậu đã làm chuyện này à?” cậu hỏi.

Sulley suy nghĩ rất lung trước khi trả lời. Cuối cùng, cậu thú nhận, “Phải, ... là tớ đã làm.” Cậu quan sát sắc mặt đang dần tối đi của Mike. “Nhưng cậu không hiểu đâu.”

Mike đau khổ hỏi lại, “Tại sao?”

Sulley cúi gằm mặt và thở dài, “Cậu biết đấy, chỉ là để phòng thôi.”

Mike biết quá rõ chuyện gì. “Cậu không cho rằng tớ đáng sợ,” cậu nói, đầy tức giận. “Cậu cũng giống như cô Hardscrabble và tất cả những người khác.”

“Vậy tớ phải làm gì đây?” Sulley trả lời, biện hộ cho bản thân trước cơn tức giận của Mike. “Để cả đội phải thua vì mình cậu không đáng sợ ư?”

Từng từ đó như những mũi tên bắn thẳng vào tim Mike. Cậu nhìn chằm chằm Sulley một lúc lâu. Rồi cậu chạy đi.

Sulley nhìn sang bên và thấy các thành viên khác của đội Oozma đang nhìn cậu với ánh mắt bàng hoàng. Tất cả đều đang đứng gần phòng giả lập và đã nghe thấy toàn bộ câu chuyện.

Mít ướm buồn rầu đặt chiếc cúp xuống mặt đất. Rồi cậu và các đồng đội của mình bỏ đi, cùng với nỗi buồn và sự chán nản.

Chỉ còn lại Sulley, cậu đứng một mình trên sân khấu, cố gắng vượt qua chuyện này. Cậu cầm chiếc cúp lên rồi bước đi qua sân trường, lòng tê tái.

Johnny và cả hội ROR nhìn thấy Sulley, thế là cả đám cùng kéo đến vây quanh cậu. “Có vẻ tôi đã nhìn nhầm cậu,” Johnny nói, ném chiếc áo khoác của hội ROR lên bờ vai to lớn của Sulley. “Rốt cuộc cậu là một trong số chúng tôi.”

Đúng lúc này, Sulley trông thấy Trưởng khoa Hardscrabble ở phía trước.

Cậu cứ đứng thế mà nhìn cô một lúc... và rồi một tia sáng chợt lóe lên trong mắt cậu. Sulley ném cả chiếc cúp lẫn áo khoác cho Johnny. Rồi trước sự kinh ngạc của hội ROR, cậu chạy thẳng tới chỗ cô Hardscrabble.

Cùng lúc đó, Mike chạy qua dãy hành lang của trung tâm thiết kế của thông thể giới của trường, hướng tới phòng thí nghiệm. Khi ngang qua một nhóm sinh viên vừa ra khỏi phòng thí nghiệm, cậu nhón trộm tấm thẻ vào phòng trên ba lô của một người. Nhìn quanh để chắc chắn không ai thấy, cậu nhanh tay quẹt thẻ và đợi cho đèn tín hiệu cảnh báo an ninh gắn phía trên cánh cửa phòng thí nghiệm chuyển màu xanh.

Bên ngoài khuôn viên trường, Sulley cuối cùng cũng bắt kịp cô Trưởng khoa Hardscrabble và nhanh chóng giải thích cho cô nghe cách mình cài đặt lại hệ thống phòng giả lập. “Trò đã làm cái gì?” cô hỏi lại bằng giọng không thể tin được.

“Đội của em không hề liên quan đến chuyện này,” Sulley nói. “Tất cả là lỗi của em... em đã gian lận.”

Cô Trưởng khoa Hardscrabble khoanh hai tay cánh dơi của mình trước ngực. “Tôi muốn trò rời khỏi đây, ngay ngày mai,” cô ra lệnh. “Trò là nỗi ô nhục của ngôi trường này và của cả gia đình trò nữa.”

“Vâng, thưa cô!” Sulley khẽ đáp.

Đột nhiên, một nhân viên bảo vệ chạy qua. “Có ai đó lén vào phòng thí nghiệm!” anh ta hô lên.

Cô Trưởng khoa Hardscrabble ngay lập tức dang cánh bay thẳng tới khu nhà của khoa Công Nghệ. Sulley nhìn cô bay đi nhưng rồi cậu nhận ra chuyện này chẳng phải ngẫu nhiên. “Ôi, không!” cậu thốt lên. Chắc chắn đó là Mike!

Trong khi đó, tại phòng thí nghiệm, Mike đặt một chiếc bình thét vào bên của nó ngay cạnh cánh cửa dẫn tới thế giới loài người. Cậu đã quyết định chứng minh bản thân mình với tất cả mọi người, rằng cậu đáng sợ, không chỉ với một đứa trẻ rô-bốt mà còn với trẻ con loài người, những đứa trẻ thật sự.

Mike đã nghe thấy tiếng những nhân viên bảo vệ hô hào bên ngoài phòng thí nghiệm. Cậu xoay nắm đấm cánh cửa trước mặt mình và bình tĩnh bước vào thế giới loài người.

Kia rồi, Mike đã nhìn thấy một đứa trẻ nằm trên giường, cậu liền nhẹ nhàng tiếp cận mục tiêu. Cậu lay nhẹ tấm rèm cửa và bò dọc theo chiếc giường, chuẩn bị cho cuộc hù dọa của mình.

Cảm thấy như có gì lạ trong phòng, đứa trẻ loài người từ từ ngồi dậy và nhìn quanh. Mike chồm hẳn người lên cô bé đó và... GU...ÀMMMM!

Cô nhóc gái ngủ nhìn Mike, rồi bỗng mỉm cười với cậu và nói, “Hi hi! Trông cậu buồn cười ghê!”

“Cái gì cơ?” Mike hỏi, giọng sững sờ. Rồi cậu nghe có tiếng ai đó ho. Mike nhìn quanh và thấy mình đang đứng trong một căn phòng đầy những chiếc giường tầng. Một tấm băng-rôn treo trên tường có dòng chữ TRẠI HÈ.

Mike đảo con mắt duy nhất của mình trong kính hải khi cô nhóc bắt đầu đánh thức những người bạn của nó dậy. “Người bạn tưởng tượng của tớ đến đây này!” Cô nhóc vô cùng phấn khích nói với các bạn mình. “Cậu ấy màu xanh lại còn bé xíu trông buồn cười lắm!” Mike há hốc miệng khi những đứa

trẻ đó bắt đầu tiến lại gần cậu.

Còn lúc này tại thế giới quái vật, Trưởng khoa Hardscrabble đã vào trong phòng thí nghiệm và đang canh chừng trước cánh cửa của Mike. “Không ai được vào đây cho tới khi Cơ quan Thăm dò Trẻ con tới!”

Sulley và đội Oozma đang đứng trước một đám đông quái vật. Sulley chuẩn bị lao qua đó để cứu Mike thì các thành viên đội Oozma đã kéo cậu lại. “James, đợi đã!” Mít ướn nói. “Chúng tớ sẽ giúp cậu!”

Don bước lên phía trước. “Hãy để việc này cho lão Don Carlton già cả – ‘Chuyên gia bán hàng’ này.” Don tự tin đi tới trước cô Trưởng khoa Hardscrabble. “Xin được làm phiền quý vị một lát,” anh nhẹ nhàng nói. “Hôm nay là ngày may mắn của quý vị. Đã bao lần quý vị tự hỏi bản thân mì...”

Cô Trưởng khoa Hardscrabble liếc xéo Don một cái và ra lệnh, “Bắt lấy anh ta.”

Sulley cúi người xuống khi các nhân viên bảo vệ tại cửa phòng thí nghiệm bỏ nhào vào Don. “ĐÚNG ÚP MẶT VÀO TƯỜNG, BỐ GIÀ!” một tay bảo vệ quát lên khi họ tóm lấy Don.

Nhân lúc hỗn loạn, Sulley để ý thấy đường tới cánh cửa không hề phòng bị gì. Trưởng khoa Hardscrabble thoáng thấy bóng cậu vụt qua mình vội quát lên, “Sullivan! Trò dám!” Nhưng đã quá muộn. Sulley phóng qua cánh cửa trước khi có bất cứ ai kịp cản cậu lại.

Sulley thận trọng lần mò trong căn phòng tối om bên kia cánh cửa hiện đã chẳng còn ai. “Mike ơ? Mike?” cậu thì thào. Ngược nhìn lên, cậu thấy tám băng-rôn của trại hè nhưng vẫn chẳng thấy bất kỳ dấu hiệu nào của Mike cả.

Rồi Sulley nghe có tiếng nói lao xao bên ngoài, cậu vội nhòm qua cửa sổ. Một nhóm trẻ con loài người đang bị vây quanh bởi ban quản lý trại hè. Sulley nghe một trong những người quản lý nói với một nhân viên bảo vệ của trại hè rằng “Bọn trẻ gọi nó là người ngoài hành tinh.”

“Có mà!” lũ trẻ nhao nhao phản đối. “Chúng cháu trông thấy một con gì đó bé xíu màu xanh!”

Sulley nhìn những ánh đèn pin của nhóm người rồi sau một chốc suy nghĩ, cậu quyết định lao qua một cánh cửa sổ để mở. Khi cậu chạy xuống khu rừng tối đen như mực, có mấy người bảo vệ nhìn thấy cậu. “Gấu!” một trong số họ la lên. “Có gấu trong trại hè!”



Sulley chạy xuống một con đường nhỏ, tránh khỏi ánh đèn pin của những người bảo vệ trại hè. Cậu gạt đi vài bụi cây để tìm đường thoát thân. Cuối cùng cậu nhìn quanh, thấy mình đang ở bên bờ một hồ nước. Và... đang cô độc ngồi trên một ụ đất bên bờ hồ, chính là Mike.

“Mike!” Sulley thở hắt hên. Mike không buồn ngược lên nhìn. “Thôi nào, anh bạn,” Sulley nói. “Chúng ta phải thoát khỏi đây ngay.”

Nhưng Mike vẫn yên lặng ngồi đó, con mắt duy nhất nhìn chăm chăm vào mặt nước. Sulley nhận ra Mike đang bị tổn thương ghê gớm. “Mike?” Sulley gọi kèm theo một tiếng thở dài. “Tất cả đều là lỗi của tớ. Mike. Tớ xin lỗi.”

Mike lắc đầu đầy thất vọng. “Cậu đã đúng. Chúng không hề sợ tớ. Tớ đã thử áp dụng mọi phương pháp. Tớ đã ao ước điều đó hơn bất cứ ai. Và tớ đã nghĩ nếu tớ ao ước đủ, tớ có thể chỉ cho mọi người thấy rằng Mike Wazowski thật đặc biệt. Nhưng tớ thật sự không phải thế.” Mike nhìn chăm chăm vào cái bóng của chính mình đang phản chiếu trên mặt hồ.

“Nghe này Mike, tớ hiểu cảm giác của cậu,” Sulley nói.

Mike thành linh đứng phắt dậy. “Đừng có làm như thế. Làm ơn đừng có tỏ ra như thế. Cậu KHÔNG THỂ biết được cảm giác của tớ đâu!” Giọng cậu bắt đầu trở nên cao vút. “Cậu sẽ không bao giờ biết thế nào là thất bại bởi vì cậu sinh ra đã là một người nhà Sullivan!”

“Phải, tớ là một người nhà Sullivan,” Sulley đáp lại. “Tớ là một người nhà Sullivan, người rớt trong mọi cuộc thi và bị đuổi khỏi khóa học. Tớ sợ để mọi người thất vọng bởi vì tớ đã gian lận và dối trá.” Cậu thở dài. “Đúng vậy, tớ chẳng biết cậu cảm thấy như thế nào, nhưng cậu không phải là kẻ thất bại duy nhất ở đây đâu.” Nói rồi cậu lại thở dài lần nữa. “Tớ đáng sợ, Mike ạ, nhưng hầu như lúc nào tớ cũng... thấy sợ hãi.”

“Sao trước đây cậu không nói với tớ điều này?” Mike khẽ hỏi, cậu bỗng nhìn Sulley với một con mắt hoàn toàn khác.

“Bởi vì,” Sulley đáp, kéo lê đôi chân mình, “trước đây chúng ta không phải là bạn bè.”

Ngay lúc đó, ánh đèn lấp loáng rọi qua những bụi cây. Mike và Sulley nghe thấy tiếng chó sủa. Mike vội núp đằng sau một bụi cây khi ánh sáng lướt qua chỗ Sulley. “Đằng này!” một người bảo vệ la lên khi nhìn thấy Sulley chạy trốn. Nhóm bảo vệ đuổi sát ngay đằng sau.

Trong lúc chạy, Sulley cố trèo lên một dốc đá trơn tuột. Những ánh đèn chiếu đang ngày càng gần. Mike bỗng xuất hiện phía trên gờ dốc. Cậu thả một cành cây xuống và giúp Sulley trèo lên.

Hai chàng quái vật cùng nhau chạy qua cánh rừng tối đen và quay lại căn phòng của lũ trẻ loài người. Nhưng khi mở cánh cửa phòng ngủ, tất cả những gì hai cậu chàng thấy đằng sau đó chỉ là những cái chổi quét nhà và xô đựng nước.

“ÔI, KHÔNG!” Mike hét lên. Họ đã không còn kết nối với thế giới quái vật nữa rồi.

Bên trong phòng thí nghiệm cửa, Trưởng khoa Hardscrabble vừa mới ấn ngón tay vào công tắc nguồn và sau đó đóng cánh cửa lại. Don vội la lên khi nhìn thấy đèn báo phía trên cánh cửa đã tắt, “Họ vẫn còn ở trong đó mà!”

“Cho tới khi Cơ quan Thăm dò Trẻ con đến, cánh cửa này phải được niêm phong lại,” cô Hardscrabble ra lệnh.

Hội Oozma biết như thế khác nào bản án tử hình dành cho Mike và Sulley. Mít ướn cuống cuống lao tới cánh cửa nhưng nhóm nhân viên bảo vệ thật dễ dãi tóm cậu lại. “Đủ rồi đấy!” Trưởng khoa Hardscrabble quát lên. “Tôi muốn căn phòng này không còn ai, ngay bây giờ!”

Trong lúc đó, tại thế giới loài người, Mike và Sulley đang vô cùng hoảng hốt. Hai chàng quái vật có thể nghe thấy tiếng con người ở bên ngoài căn phòng, họ đang đến đây, ngày càng gần.

“Chúng ta phải thoát khỏi đây thôi!” Sulley thì thầm đầy tuyệt vọng. Nói rồi cậu lao nhanh đến bên một cánh cửa sổ.

“Không!” Mike nói. “Cứ để họ tới đây.”

Sulley đã kê một chân lên bậu cửa sổ thì bỗng nhận ra rằng Mike không hề chạy theo mình. “Nếu chúng ta dọa họ,” Mike giải thích, “ý tứ là dọa thực sự ấy, chúng ta có thể thu đủ năng lượng để mở cánh cửa từ phía bên này.”

“Cậu đang nói cái quái gì vậy?” Sulley ngạc nhiên hỏi.

“Tớ đã đọc mọi cuốn sách về hù dọa rồi,” Mike nói. “Cách này có thể dùng được.”

Sulley phải cố kìm nén mới không hét toáng lên. “Họ là NGƯỜI LỚN đấy! Tớ không làm được đâu!”

“Cậu có thể,” Mike đáp lại. “Chỉ cần nghe theo tớ thôi.”

Sulley thu cái chân to tướng của mình lại, cậu quay vào phòng và lắng nghe kế hoạch của Mike.

Một lát sau, tay nắm cửa xoay tròn. Các nhân viên bảo vệ trại hè bước vào căn phòng tối đen trông không và chiếu đèn khắp các hướng. Trong một giây, tất cả đều chìm trong tĩnh lặng. Bỗng một cái quạt trong góc phòng tự động quay. Ai nấy đều nhảy dựng lên vì bị bất ngờ... và rồi cái quạt từ từ ngừng quay. Liên đó, tấm rèm cửa chợt tung đưa còn cửa sổ chớp thì lách cách mở ra đóng lại.

Phía trên trần nhà, Mike và Sulley cùng giơ ngón tay cái lên với nhau. Chốc sau đó, đội bảo vệ quay lại và nhìn thấy một hình thù nhỏ bé đen kịt lanh lẹ lướt qua những cái bóng của họ dưới sàn. Máy quay đĩa bắt đầu chậm rãi quay. Đội bảo vệ cảm thấy run sợ vì tiếng nhạc kỳ quái cùng âm thanh của tiếng móng vuốt cào lên gỗ. Họ chiếu đèn lên bốn bức tường và trông thấy

những vết cào thật sâu.

Sulley cười thầm và khẽ thổi đám mùn cưa bám đầy trên đôi tay bự chẳng của mình. Ngay khi nhận được ám hiệu của Mike, cậu đặt một con búp bê đã lên dây cót xuống sàn nhà.

“Mama, mama,” con búp bê nói bằng cái giọng nghèn nghẹt khiến ai nấy sớn gai ốc. Nó bước đi và đụng phải một cái chân giường, đổ nhào.

“Giai đoạn hai chuẩn bị,” Mike thì thầm, Sulley gật đầu và đẩy một chiếc giường tầng. Nó đập trúng một chiếc khác và lại một chiếc khác cho đến khi toàn bộ dãy giường tầng đổ liên tiếp như những quân cờ đô-mi-nô, ập xuống sàn nhà. Đội bảo vệ hoảng sợ đến nỗi bắt đầu la hét ầm ĩ.

Còn bên trong phòng thí nghiệm cửa, cô Trưởng khoa Hardscrabble nhận thấy ánh đèn đỏ phía trên cánh cửa bỗng nhấp nháy. Cô liền nhìn nó chăm chăm.

Đội bảo vệ hải hùng chạy ra cửa, nhưng những chiếc giường đổ xuống đã chắn mất lối ra. Mike gật đầu với Sulley, thế là từ trên trần nhà, anh chàng quái vật to lớn bất ngờ nhảy xuống. Cơ thể khổng lồ màu xanh dương của Sulley phủ bóng lên toàn đội bảo vệ, rồi cậu GU...ÀMMM một tiếng, là thứ âm thanh khủng khiếp chưa từng có. Tiếng gầm như bao trùm cả không gian với sức mạnh ngang với sức của một con tàu đang lao đến. Đội bảo vệ bị nhốt trong căn phòng bắt đầu gào thét! Mike đã thấy cánh cửa phòng chứa đồ bắt đầu sáng lên màu đỏ.

Cô Trưởng khoa Hardscrabble nhìn cánh cửa không rời mắt, cùng sự kinh ngạc tột độ. “Không thể nào!” cô há hốc miệng và phải che mắt lại để chắn thứ ánh sáng đỏ chói lóa kia. Và rồi năng lượng thét trong chiếc bình cạnh cánh cửa đột ngột dâng đầy đến miệng bình. Cô đứng đó, sững sờ, bị vây quanh trong âm thanh của những chiếc bình thét đầy tràn và đang lắc lư trên giá.

Cô Trưởng khoa theo phản xạ, lấy tay che mắt khi những chiếc bình bắt đầu bắn ra khỏi giá từ mọi hướng. Rồi cô nhìn lại và ngay lúc ấy, chết lặng khi cánh cửa nổ tung, cô thấy Mike cùng Sulley xuất hiện giữa đám khói và những mảnh vỡ. Sulley dụi mắt rồi bước qua cánh cửa đã vỡ nát.

“Sao... sao các trò làm được như thế?” Trưởng khoa Hardscrabble hỏi khi Mike nhặt chiếc mũ MU mòn vẹt của mình từ đồng vụn vỡ lên.

Sulley nhún vai nhìn xuống Mike. “Đừng hỏi em,” cậu nói với cô Trưởng khoa.

Mike ngược nhìn biểu cảm bàng hoàng của cô Trưởng khoa Hardscrabble. Ngay lúc ấy, cậu chẳng thể cất nên lời nữa.



Ngày tiếp theo, sau khi nghe án kỷ luật dành cho cả hai, Mike và Sulley quay trở lại căn nhà của hội Oozma. Các thành viên khác của hội đang háo hức muốn được biết chuyện gì đã xảy ra.

“Bị đuổi học ư?” Don há hốc miệng kêu lên.

Mike gật đầu. “Ừ, quả thật chúng tớ đã làm sai.” Cậu nhìn những chiến hữu, những người anh em trong hội Oozma của mình và nói, “Xin lỗi các cậu. Lẽ ra giờ này các cậu đã được học khóa Hù Dọa nếu không phải vì chuyện của chúng tớ.”

Cả hội Oozma lúng túng nhìn Mike và Sulley, như thể họ biết điều gì đó khác. “Sao thế?” cuối cùng Sulley không nhịn được liền cất tiếng hỏi.

“À thì,” Don mở lời, “đó quả là chuyện quái gở nhất. Trường khoa Hardscrabble đã cho cả hội quay lại khóa Hù Dọa rồi.”

“Cô ấy đã rất ấn tượng với màn trình diễn trong cuộc thi... vì vậy cô ấy mời chúng tớ tham gia vào học kỳ tiếp theo!” Terri lùn và Terry kêu cùng nói tiếp.

Sulley phá lên cười vang. “Ồ! Chúc mừng các cậu!”

“Và đó chưa phải tin mừng duy nhất đâu nhé,” Don hăm hờ thông báo. “Sheri và tôi sẽ kết hôn!”

Mike và Sulley bối rối nhìn nhau. “Sheri là ai?” Sulley hỏi.

“Là mẹ tớ đây,” Mít ướn ngượng ngùng đáp.

Bà Squibbles núng nính đột nhiên chen vào giữa cả nhóm. “À, vì đây là hai người tôi yêu quý nhất!” bà nói, cười rạng rỡ với Don và Mít ướn. Bà Squibbles ngả vào lòng Don, mỉm cười. “Đến đây và ngọt ngào với em nào!”

Mít ướn trông như thể sắp chết đến nơi rồi. “Thế này thật chẳng tị ti thoải mái...” cậu lẩm bẩm.

“Ồi, thôi nào Scott,” Don nói với Mít ướn. “Tôi không yêu cầu cậu phải coi tôi như một người cha mới. Dù sao thì trước đó chúng ta cũng đã là anh em bang hội. Cứ nghĩ tôi như anh trai của cậu, người sẽ cưới mẹ cậu thôi.”

“Thật sự là quá-kỳ-cục mà,” Mít ướn ngán ngẩm thở dài.

Mike và Sulley thu dọn đồ đạc của họ và nói lời tạm biệt với hội anh em Oozma. “Nhớ là phải giữ liên lạc đấy nhé,” Don nói, đưa cho Mike tấm danh thiếp của mình. Chữ “bán hàng” trên đó đã được gạch đi và thay bằng dòng chữ “Sinh Viên Hù Dọa”.

Mike mỉm cười. “Các cậu là nhóm quái vật đáng sợ nhất mà tớ từng gặp đấy,” cậu nói với họ khi ôm tạm biệt lần cuối. “Đừng để ai nói với các cậu khác đi nhé!”

“Vậy, giờ thì thế nào?” Sulley hỏi khi cùng Mike đi ra cổng Học viện.

“Cậu biết đấy, đây là lần đầu tiên trong đời tớ không có một kế hoạch nào,” Mike đáp.

Nhưng Sulley thì chẳng hề mảy may lo lắng. “Cậu là Mike Wazowski vĩ đại mà!” Sulley nói. “Cậu sẽ tìm ra thứ gì đó thôi.”

Mike nhún vai khi xe buýt chạy tới. “Tớ nghĩ đã đến lúc tớ nhường lại sự vĩ đại cho những quái vật khác rồi. Tớ ổn với việc cứ thế này thôi. Tạm biệt nhé, Sull.” Cậu bắt tay người bạn to lớn của mình và leo lên xe buýt.

Sulley gật đầu. “Tạm biệt, Mike.”

Xe buýt lăn bánh. Mike ngoái nhìn ngôi trường đang dần bị bỏ lại phía sau.

Thình lình, có hai cánh tay màu xanh da trời to đùng vói lên cửa sổ xe. “Wazowski!” Sulley kêu lên và rồi cậu bị ngã ụych xuống đất.

“Dừng xe lại!” Mike cũng la lên. Cậu nhảy xuống xe và chạy lại chỗ Sulley đang nằm đó. “Cậu điên rồi à?” Mike hỏi, lao nhanh tới bên anh bạn của mình.

Sulley đứng dậy và nhìn bạn mình chăm chăm. Có một điều mà cậu cần phải nói. “Tớ chẳng biết Dọa sự nào có thể làm được những gì như cậu đã làm.” Sulley lên tiếng. “Và tớ biết khi mọi người nhìn chúng ta đi cùng nhau, họ đều nghĩ tớ là người đã lên toàn bộ kế hoạch nhưng sự thật, là ngay từ đầu, tớ đều làm theo những chỉ dẫn của cậu. Cậu là người cá cược với cô Hardscrabble, cậu nâng cả một đội vô tích sự lên và giúp họ chiến thắng. Tất cả những gì tớ làm chỉ là bắt một con lợn. Mike ạ, cậu không đáng sợ, một chút cũng không... nhưng, cậu lại không biết sợ.”

Mike đứng như chôn chân tại đó. Cậu chưa từng nghĩ về bản thân mình, chàng Mike Wazowski bé nhỏ, lại là một kẻ chẳng biết sợ gì cả.

“Và nếu cô Trưởng khoa không thể thấy được điều đó,” Sulley nói tiếp, “thì cô ấy chỉ có thể...”

“Tôi chỉ có thể cái gì?” tiếng cô Trưởng khoa Hardscrabble ở phía sau họ. Sulley và Mike đang đứng cách cô một đoạn. “Nói năng cho cẩn thận, trò Sullivan. Tôi chỉ mới bắt đầu thấy thích trò thôi đấy.”

“Em xin lỗi ạ,” Sulley nhanh miệng đáp.

Cô Trưởng khoa giờ thì Tiếng Gầm trong tay lên. “Có vẻ như các cậu lại được lên trang nhất báo rồi.” Mike và Sulley ngượng ngịu nhìn tấm hình họ bị

Cơ quan Thăm dò Trẻ con lôi đi từ cánh cửa vụn nát trong phòng thí nghiệm.

Cô Trưởng khoa có vẻ hài lòng, cô đã hơi mỉm cười khi đưa tờ báo cho

Mike. “Hai trò đã cùng nhau làm những việc xưa nay chưa từng ai làm được,” cô nói. “Hai trò đã khiến tôi phải kinh ngạc. Có lẽ tôi phải để mắt hơn tới những sinh viên đáng ngạc nhiên như các trò trong khóa học của tôi mới được.” Cô bước đi, rồi quay đầu lại. “Còn nữa, trò Wazowski này. Hãy cứ tiếp tục khiến mọi người ngạc nhiên đi nhé!” Nói rồi cô bay đi.

Mike nhìn theo bóng cô Trưởng khoa biến mất trên bầu trời. Sau đó cậu nhìn vào tờ báo cô để lại và chú ý tới điều gì đó ở mặt sau. Bỗng nhiên, cậu phá lên cười với Sulley. “Vẫn còn cách để chúng ta được làm việc ở tầng Hù Dọa đấy,” cậu nói, giơ tờ báo lên và chỉ vào mục Tuyển Nhân Viên.

Tớ không thể tin được! Chúng ta đang làm việc cho Tập đoàn Quái vật!” Mike nói với Sulley. Cả hai đều cảm thấy hài lòng khi đội chiếc mũ bảo hộ của công ty lên đầu. “Tớ cá chúng ta sẽ phá vỡ mọi kỷ lục trong năm làm việc đầu tiên đây!”

“Mike, chúng ta đang làm trong phòng văn thư mà,” Sulley nhắc nhở cậu.

“Ồ, tớ biết chứ,” cậu đáp lại, cười và tiếp tục phân loại những bì thư. “Tớ đang nói về kỷ lục giao thư ấy!”

“Này, hai cậu kia, chuyện phiếm đủ rồi đấy! Quay lại làm việc đi!” viên quản lý phòng văn thư cau kinh quát to.

“Chúng tôi làm ngay đây, thưa ông Shrill!” Mike nói. Sau đó cậu lại quay sang Sulley. “Đội của Wazowski và Sullivan sẽ thay đổi thế giới, bắt đầu từ ngày hôm nay! Hãy nói ‘Hét lên nào!’.” Cậu giờ máy ảnh lên và bấm máy chụp cảnh cả hai đang làm việc.

Và Mike đã nói đúng. Tám ảnh tiếp theo trong album của họ là vào ngày họ được nhận bằng khen cho Đội Chuyển Phát Giỏi Nhất. Tiếp theo là tám hình họ làm việc tại căng-tin của công ty và nhận danh hiệu Đội Múc Súp Nhanh Nhất. Cuối cùng, họ cũng được làm việc ở tầng Hù Dọa với tư cách là Nhân viên Vận Chuyển Bình Thét chính thức. Và khi công ty tuyển nhân viên phòng Hù Dọa, Mike và Sulley đã trúng tuyển, trở thành một đội hù dọa.

Trong ngày làm việc đầu tiên, Mike bước vào tầng Hù Dọa, nắm chặt bảng tên của mình trong tay, cậu mỉm cười. Sulley bước qua. “Cậu có vào không đây, Huấn-luyện-viên?” Sulley hỏi.

Mike nhìn xuống chân và thấy vạch kẻ màu vàng cậu từng vô tình giẫm lên khi còn là một nhóc quái vật. Cậu đã đi cả một chặng đường dài kể từ đó đến nay. “Cậu nên tin là thế đi!” Mike trả lời. Rồi cậu bước qua vạch kẻ màu vàng ấy đầy kiêu hãnh – và lần này, cậu biết đây chính xác là nơi cậu thuộc về.